

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklâlık

«A.P. Kongresinde Sadettin Bilgiç
grupu büyük yenilgiye uğradı.»
— Gazeteler —

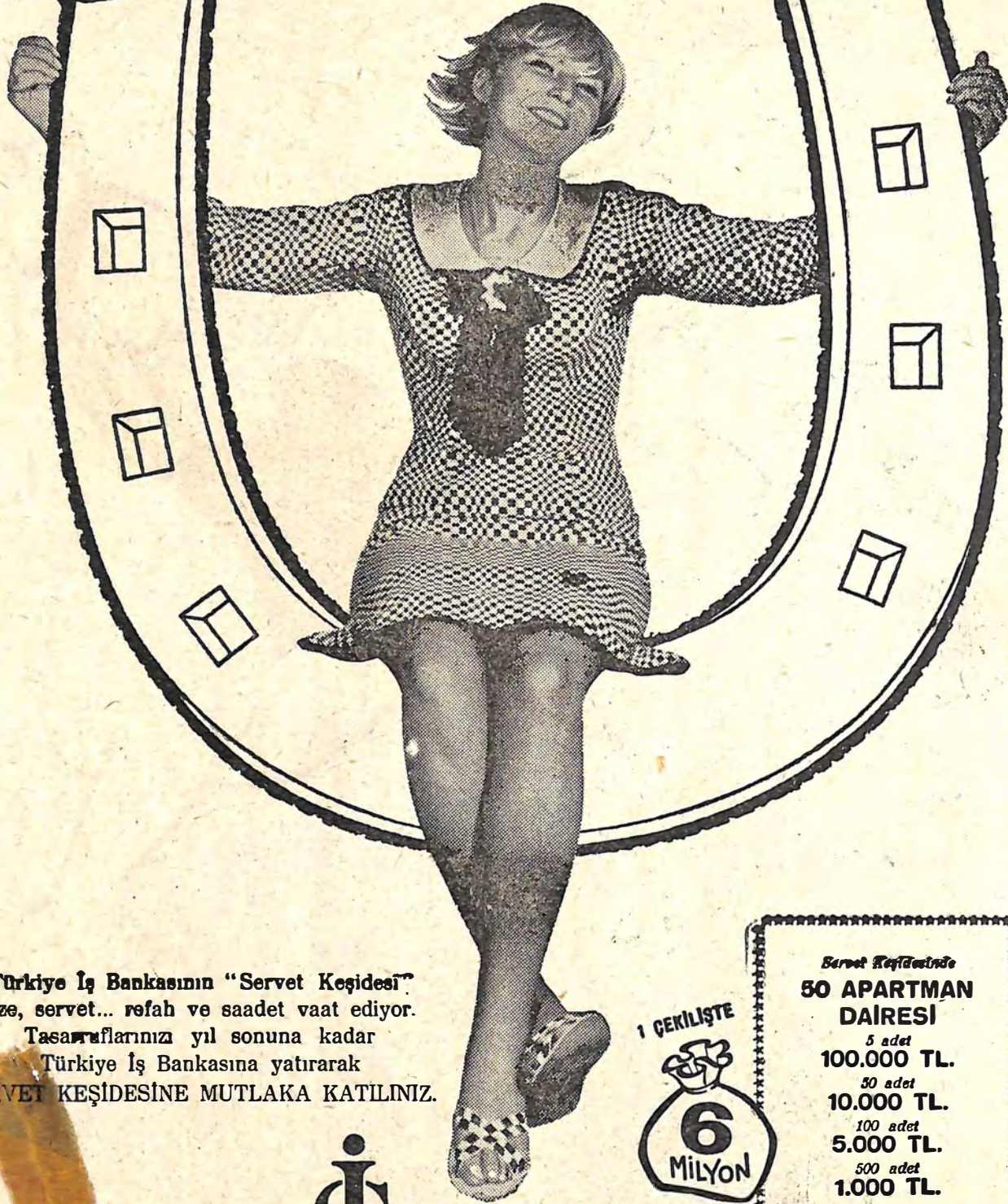
Allaha sığın şahs-ı halimin gazabından,
Zirâ yumuşak huylu atın çiftesi pektir!

Ziya Paşa

servet keşidesi'NDE

TALİHİNİZ AÇIK OLSUN...

Türkiye İş Bankasının "Servet Keşidesi" size, servet... refah ve saadet vaat ediyor. Tasarruflarınızı yıl sonuna kadar Türkiye İş Bankasına yatırarak SERVET KEŞİDESİNE MUTLAKA KATILINIZ.

TÜRKİYE

BANKASI

1 ÇEKİLİŞTE

Servet Keşidesinde
**50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramı

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Dost ve düşman Amerika!

ADANA'da kulak gazetesini bir fıslırtı yayıyor: Yedi Amerikalı zenci bir Türk kadınına saldırdı, diye...

Yumruklar sıkılıyor, çeneler kilitleniyor, sokağın gazabı kabarıyor.

Her milletin kadını muhteremdir. Ona, güzel ve duygulu bir titizlikle saygı isteriz. Bizde daha da başkadır kadın: Namustur, şereftir, hattâ vatandır. Namık Kemal:

Bulunur kurtaracak bahtı kara mâderini

Demiş. Bahtı kara pederini dememiş!

Ama böyle deyişimize bakmayınız bizim. Ağa, kahvede çubuğunu tütürürken, kadın tarlada öküzle eşit çift sürer. Hâlâ İmam nikâhı ile ikinci, üçüncü karısı var erkeklerimiz. Hâlâ Büyük Millet Meclisinde kadın iki elin on parmağı ile sayılamayacak kadar az.

Hele cinayetlerde, çekilen bıçakların kını, çoğunlukla körpe bir kadının göğsüdür.

Adana'da küçük bir 6-7 Eylül fırtınası koparan da böyle, bir kadın meselesi...

Bir kere, herifler sarhoşmuş. Sarhoşluk mazeret midir? diye dik dik satırlarının yüzüne bakmayınız. Suçu ortadan kaldırmaz ama mazerettir.

İkincisi: Böyle bir sarkıntılık da olmamış!

Dâvâci, yok! Görgü şahidi, yok! Haaaa, düpedüz bir «Go home» cu tertibi!

Dahası var: Sarhoş sanıklar altın derili Amerikan gençleri de değil, meşin derili Amerikan zencileri!... Hani şu bizim özgürlük edebiyatında ağıtlar düzdüğümüz zebellâhlar! Ne dersiniz? Ara sıra ajansların bildirdiği Amerika'daki patakla o-layları pek haksız değil mi yoksa?

İşin içyüzü, ne bir kadın namu-

sunu korumadır, ne milli haysiyetin savunması... Apaçık Amerika düşmanlığı!

Çok değil, iki üç ağız, dört beş kalem, sokağın yağmacı güruhunu ve gençliğin kitapları kapamış aylak takımını peşine takmış, istediği yöne sürüklüyor.

İlhan Selçuk gibi zekî, çalışkan, hırslı ve mesleğinde hızla sınıf atlayan bir genç, akli, mantığı bedavaya satarak, şu Adana olayları için, eline geçirdiği fırsattan, baki-niz nasıl faydalaniyor:

[Fotoğrafa bakınca önce bir tuhaf oldum, yüreğim burkuldu. Bir sabah gazetesinde dört sütun üstüne yayılmış resmin altında şu üç kelime büyük puntolarla diziliydi:

«Amerikan aleyhtarı Adanalılar»

İkişerle kolda yürüyorlardı. Memleketimin insanlarıydı bunlar. Ellerinde kelepçeler vardı ve çevrelerinde süngülü jandarmalar. Kiminin başı önüne eğikti, kimi dimdik, kimi umursamaz. Fotoğrafa baktım, kelepçelere baktım, süngülere baktım, memleketimin insanlarına baktım. Bir daha okudum resmin altındaki yazıyı:

«Amerikan aleyhtarı Adanalılar»].

[Ve elleri kelepçeli Amerikan aleyhtarı vatandaşlarıma bakarken utandım birden. Bir Türk adaleti düşünün ki, Amerikalılara karşı suç işleyen Türkleri evkâf edebilir, Türklere karşı suç işleyen Amerikalıları evkâf edemez.]

Yazıdan aldığım bu iki ayrı parçanın, iki ayrı yönü vardır:

1 — Kelepçeye vurulan «Amerikan aleyhtarı Adanalılar...»

2 — Kelepçeye vurulamayan suçlu Amerikalılar...

Önce birincisinin üstünde durulm.

Gazetede yayınlanan fotoğrafa ba-

kıyorum: Hepsi genç, hepsi güzel, hepsi dimdik delikanlılar. Benim içimden de bir sızı geçiyor. Bunların hangisi bizim gücümüz, bizim ümidimiz değil ki?...

Kelepçeye vurulmuşlar.. Yanlarında süngülüler var.. Suçları nedir bunların?

İlhan Selçuk, fotoğrafı yayan gazetenin başlığını almış, kendi dâvasına temel yapmış. «Amerikan aleyhtarı Adanalılar!»

Demek bu bileklerine kelepçeler vurulmuş gençlerin suçu bu... Demek Türkiye'de «Amerika aleyhtarlığı»nın cezası: Kelepçe!

Öyleyse genç arkadaşımıza soralım:

— İlhan Selçuk, hani senin kelepçelerin?... Hani Çetin Altan'ın kelepçeleri?... Hani Mehmet Ali Aybar'ın kelepçeleri?...

Türkiye'de acaba kim sizler kadar Amerika düşmanıdır ki?

Demek suç «Amerika aleyhtarlığı» değil... Hattâ sizlerinki kadar hırslı «Amerika düşmanlığı» bile değil!

Demek bunun dışında, adalet kelepçe vurdurtan, süngü taktıran bir suç var. Belki bir ayaklanma, belki bir karşı koyma, belki bir kırıp dökme, yakıp yıkma... Huzuru, sükunu, sosyal nizamı bozma...

E, ne yapmalıydı polis, jandarma, adalet?... Madem ki bu kanun dışı saldırganlık, dostumuz, müttefikimiz Amerikalılara karşıdır, öyleyse: «Ya ya ya... Şa şa şa... Türk gençliği çok yaşa!» diye ellerine kelepçe yerine defne dalları mı veremeliydi?

İlhan Selçuk'un, kelepçeye vurulmayan Amerikalılar için yazdığı satırlara gelince: Bunlar sahiden hepimizin acısı, hepimizin utancıdır.

Bir Amerikalı subay, bir gece, on bir Türk erini, otomobilinin tekerlekleri altında eziyor.

Sonra?... Ne kelepçe, ne süngü, ne yargıç, ne savcı...

Ezilen onbir er değil, Türk devletin haysiyeti ve otuziki milyonun kalbidir!

İşte düşmanlığın temel taşı bu: Bir Türk'le bir Amerikalının imzalandıkları bu ikili anlaşma...

Ama suç kimin?... Bu ikili anlaşma 27 Mayıs İhtilâlinin gerisindedir. Onu, Türk ordusundan yedibin yarbayı, albayı, generali bir emirle uzaklaştıran, baskısını bağımsız üniversitede yüz kırk yedi profesör üstünde deneyen Milli Birlikçiler görmedi, duymadı, konuşmadı!

Onu, yeni Türkiye'yi, eski Osmanlı kapitülasyonlarından —Lozan'da savaşa savaşa kurtaran— İsmet Paşa, kendi başkanlığındaki koalisyonlarda görmedi, duymadı, düşünmedi!

O günlerin ünlü Dışişleri Bakanları Selim Sarper'ler, Feridun Cemal'ler düşüncelerinin —eğer varsa— sınırlarından bile geçirmediler. Şimdi suç, hiçbir suçu olmayan Demirel'in mi?... İhsan Sabri Çağlayangil'in mi?...

Elbet milli bağımsızlığın gırtlığına dolanan bu engerek düğümü çözülecek. Elbet otuziki milyonun boğulan ciğeri «Ooooh» diye derin bir soluk alacak.

Düşünüyorum: Para ile satın alınmayan pek az şey vardır. Ama, para ile satın alınan düşmanlık gör-dünüz mü?

Amerika, yeryüzünün birçok yerinde bu mucizeyi gösteriyor! Milletlerin şerefi, haysiyeti, gururu üstüne dostluk kurulmaz.

Ay'ın esrarını arayan Amerika, İnsan kalbinin esrarını araştırırsa, bilmediği nice faydalı şeyleri öğrenir. Yoksa, Galata rıhtımına yanaşan buğday şilebine bile, açlığı ehven sayan milletler: «Go home» diye bağırırlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Milletvekillerinin yüzde yetmiş devamsız. — Gazeteler —

— O gün «Avans dağıtılıyor» diye bir rivayet çıkmıştı da!...

Selâmi'yi DÖĞDÜLER

Adnan Veli

KENDİ çalıştığı gazetede «Belediye, bizim sokağın çöplerini tam bir haftadır toplamıyor» şeklinde yayın yaptığı için, gazeteci Selâmi Uysal, bir sabah evinden çıkıp Çağaloğlu'na geleceği sırada, içinde sivil elbise giymiş üç kişi bulunan bir otomobile, dolmuş zanıyla binmiş, fakat otomobil Çağaloğlu yerine Unkapanı tarafına sapınca, Selâmi'nin «Nereye gidiyorsunuz kuzum?» diye sorması üzerine, kafasında birdenbire bir süpürge sopası patlamış, daha sonra, her şeyden habersiz olan gazeteci, sille tokat döğülerek Haliç sırtlarına kadar getirilmiş ve Okmeydanı'na giden yol üstündeki Yahudi Mezarlığı'nın kenarına yarı baygın bir halde atılmıştı.

Bir saat kadar, kendinden geçmiş durumda, toprak üstünde yatan Selâmi, tesadüfen oradan geçmekte olan bir sütçü kamyonu tarafından görülmüş ve hemen Çağaloğlu'na getirilerek gazete idarehanesine teslim edilmişti.

Selâmi'nin bu feci durumunu gören arkadaşları, onu hemen hastahaneye yatırmışlar, sonra da durumdan, Sultanahmet'teki Alemdar Polis Karakolunu haberdar etmişlerdi.

İstihbarat şefi Muammer, heyecanlı bir sesle:

— Komiser bey, diyordu. Artık bu

memlekette can emniyeti de kalmadı. Güpegündüz şehrin göbeğinde adam kaçırpı döğüyorlar. Sonra da mezarlığın kenarına atıyorlar. Nasıl şey bu?

Komiser biraz düşündükten sonra:

— Arkadaşın kusuru neymiş? dedi.

— Arkadaşımızın hiçbir kabahatı yok. «Belediye, bizim mahalledeki çöpleri niye kaldırmıyor?» diye yazı yazdı. Yazı gazetede çıkınca Temizlik İşleri Başkanı da buna içerlemiş olacak ki, arkadaşımızı döğdürdü.

— E birader!... Siz gazeteciler de biraz ileri gidiyorsunuz. Anladık, Anayasa var, demokrasi var, şu var, bu var ama, bu kadar da olmaz ki... Belediye mahalledeki çöpü kaldırmıyorsa, elbet bir sebebi var da kaldırmıyor. Basın hürriyetini anladık ama, bu kadar da ileri gidilmez ki... Bu çöp meselesi toplumdaki huzuru kaçırdığı gibi, mahalleler arasına nifak sokmak suretiyle memleket bütünlüğünü de sarsabilir. Zaten bu gibi davranışlarda bulunanlar, kasıtlı faaliyetleriyle, hürriyet düzenini yıkmak isteyenlerdir.

İstihbarat Şefi Muammer:

— Komiser bey!... Rica ederim, dedi. Şimdi siz nutku bırakın da, meseleyi inceleyin. Yâni size göre bir gazete yayınından ötürü, Selâmi Uysal adındaki arkadaşımızın dö-

ğülmesi, isabetli midir? Yoksa bu bir suç teşkil eder mi?

— Elbette suçtur efendim.

— Suçsa, gereken işlemi yapın lütfen...

— Peki kardeşim. Siz bana, mütevacizlerin tiplerini tarif edebilir misiniz?

— Efendim, arkadaşımızın ifadesine göre, otomobillekler üç kişiyim. Üçü de pehlivan yapılmış. Selâmi'yi döğelerken «Vay eşşoğlu eşek vay!... Sen bizim başkanımızın aleyhinde nasıl yazı yazar-sın?» diye homurdanıyorlarmış.

— Haaa, yâni o yazıya kızmışlar.

— Evet.

— Kimden şüphe ediyor, dayağı yiyen arkadaşınız?

— Efendim, temizlik işlerini tenkit ettiğine göre, bunu döğenler her halde çöpçü onbaşısı olacaklardır.

— Evet ama, ortada müsbet bir delil yokken, biz hiçbir çöpçü onbaşısını yakalayamayız. Çünkü çöpçü onbaşılarının da, Anayasa'ya göre ferdi dokunulmazlıkları vardır. Yalnız bir nokta var. Otomobil, nasıl bir otomobilmiş?

— Efendim, otomobil sarı bir arabaymış.

— Çöpçü arabası mı acaba?

— Hayır, değilmiş. Sivil bir arabaymış.

— Kardeşim, bu işde bizim kadar siz de faaliyet gösterirseniz, faille-

ri kısa zamanda yakalarız. Sizin gazeteci arkadaşlarınızdan biri Galata Köprüsünde, bir başka arkadaş da Unkapanı Köprüsünde nöbet tutarlarsa, o dediğiniz araba, günün birinde muhakkak köprülerin birinden geçecektir. Sizin arkadaşlarınız arabayı tanıy tanımıy, hemen bize telefonla durumu bildirsin. Biz gereğini yaparız. İnanın ki, kanunlar müsamahasız uygulanacaktır.

Aradan günler geçtikten sonra bir gün, gazetenin İstihbarat Şefi Muammer, Alemdar Polis Karakoluna telefonu tekrar açtı:

— Alo! Komiser Faruk bey siz misiniz?

— Ben'im... Buyurun...

— Geçen günkü kaçırma ve döğme olayına ait bir ipucu bulabildiniz mi?

— Bulamadık kardeşim.

— Biz bulduk. Otomobil Dolapdere'de kırmızıya boyatılmış.

— Boyatılır tabii... Türkiye'de herkes, otomobilini dilediği renge boyatabilir.

— İyi ama, suç âleti olan bir otomobil bu...

— Bilmiyoruz ki.

— Biz biliyoruz. İhbar mektubu aldık.

— İhbar mektubunu bize yollayın. Bir de biz inceleyelim. Ayrıca ihbar mektubu da fazla bir şey ifade etmez. En iyisi, siz suçluları yakalayıp bize getirin. Ondan sonrasına karışmayın.

— Komiser bey anlaşıldı, sizden hayır yok. Bütün iş gene bize düşüyor.

— Tabii... Elele çalışırsak, daha çabuk sonuç alırız. Ama sonunda, kanunlar, müsamahasız uygulanacaktır.

Bir süre sonra, gazetenin İstihbarat Şefi Muammer, tekrar Alemdar Polis Karakoluna telefon etti:

— Komiser Faruk bey siz misiniz efendim?

— Ben'im.

— Komiser bey, biz suçluların üçünü de tesbit ettik. Bunların ikisi çöpçü onbaşısıymış, üçüncüsü de koğuş âmiri... Yalnız, koğuş âmirini, Temizlik İşleri Başkanı, seyahate yollamış. Çöpçü onbaşıları da bu akşam Suadiye'deki Lâle Sinemasına gidiyorlar. İsterseniz bizim yanımıza iki memur verin. Sinemaya girerlerken onbaşıları yakalayalım.

— Kardeşim, öyle söylüyorsunuz ama, deliller iyice tekemmül etmeden çöpçü onbaşılarını yakalamak olmaz ki... Çünkü memlekette bir hürriyet düzeni mevcut olduğu için, rastgele isnatlarla, bir takım yurttaşların hürriyetlerini ellerinden alamayız.

— Ama komiser bey, bu adamlar suçlu.

— Nereden biliyorsunuz?

— İhbar mektubunda yazılanlar, dayağı yiyen arkadaşımızın anlattıklarına tipatip uyuyor.

— Peki, dayağı yiyen arkadaşınızın yaraları nasıl? İyileşiyor mu?

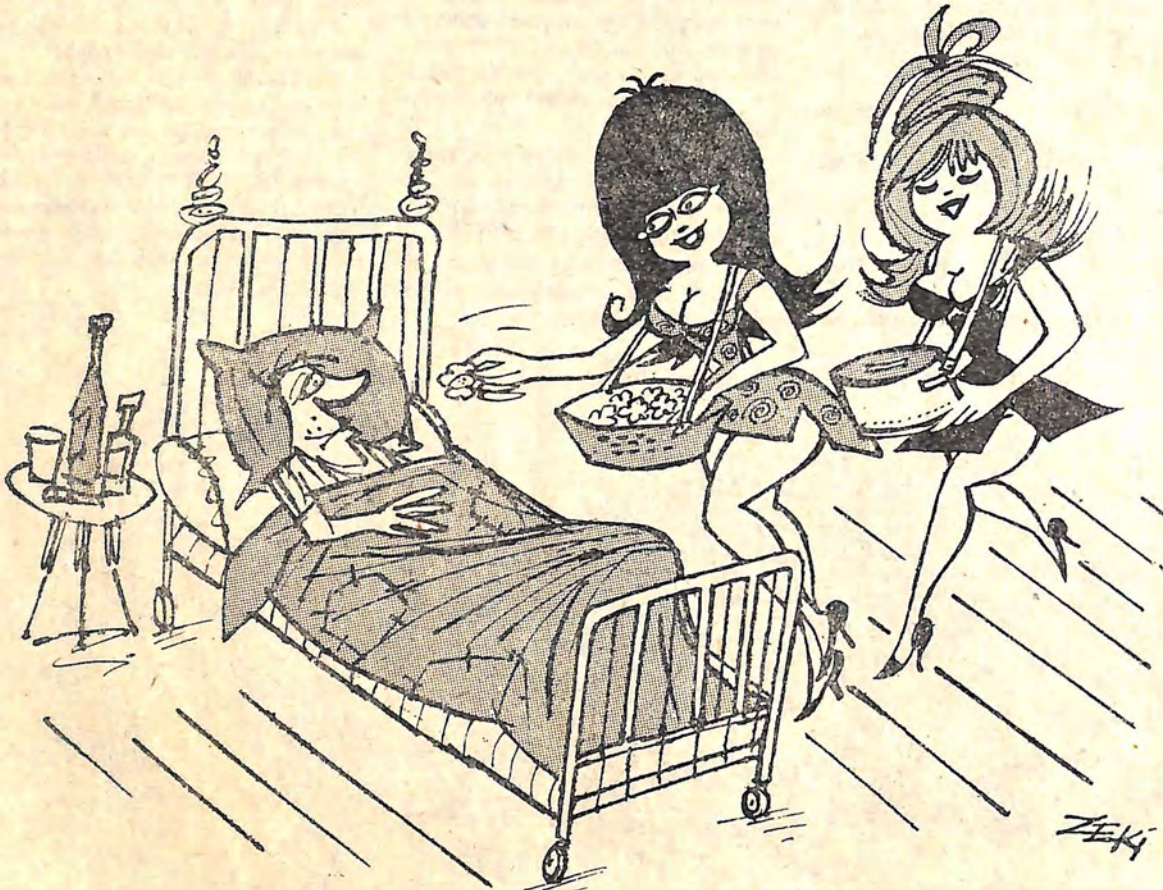
— İyileşiyor günden güne...

— Benim tarafımdan da geçmiş olsun deyin.

— Teşekkür ederiz ama, şimdi mesele o değil. Biz, çöpçü onbaşılarını, bu akşam sinemaya girerken yakalamak istiyoruz. Bize memur veremez misiniz?

— Valla kardeşim, elimde boş

«Dertlere Derman Kampanyası» için genç kızlar halka rozet taktı...

— Lokman hekimin ilacı bu... Bir tane takayım, şifayı bulursun!...

memur yok şimdilik. Bir Hayatı var, kayıncı emorait ameliyatı olduğu için 24 saat izin aldı. Bir Namık var, bacanağı Almanya'ya çalışmaya gidiyormuş. Onu uğurlamak için Sirkeci İstasyonuna gitti. Bir Zihni var, devriyeye çıktı. Bir Hüsamettin var, bekçi palaskalarının tokalarını değiştirmek için Emniyet Levazımına gitti. Bir Ziya var, mahalleye tebligata çıktı. Bir Nuri var, Adliye Cürmümeşhuduna mevcutlu götürdü. Yâni, sizin anlayacağınız, elimizde adam yok. Ama siz, sinemaya gidin. Sinemadan sonra, o çöpçü onbaşılarının peşlerine takılın. Ev adreslerini iyice öğrenip bize bildirin. Üst tarafına karışmayın. Kanunlar müsamahasız uygulanacaktır.

— Peki, teşekkür ederim.

Aradan bir süre geçtikten sonra, İstihbarat Şefi Muammer, gene bir gün Alemdar Polis Karakoluna telefonu açtı:

— Komiser Faruk bey siz misiniz?

— Ben'im. Buyurun.

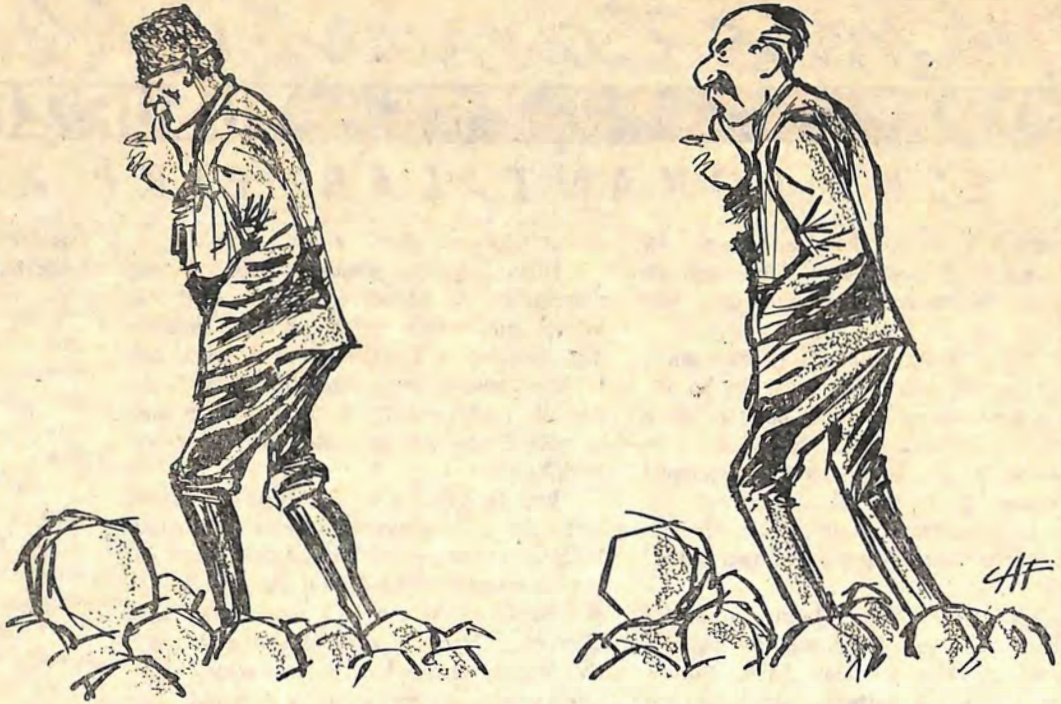
— Efendim, arkadaşımız Selâmi Uysal'ın döğülmesi olayında kullanılan otomobilin numarasını ve bulunduğu yeri tesbit ettik. Otomobil şu anda, koğuş âmirinin kayınpederinin ahırında bulunmaktadır. Ama her an, buradan kaçırılarak başka yere götürülmesi ve saklanması muhtemeldir. O itibarla sizden İstihbaratımız, derhal bizimle beraber adı geçen ahıra gelerek, otomobilin tekerleklerini mühürlemenizdir. Çünkü resmi mühürü koparıp bir yere kaçamazlar sanırım.

— Beyfendi, iyi söylüyorsunuz ama, Karakolun resmi mühürü, Hüsamettin adındaki muavinin çekmece-sinde durur. Bu arkadaşımız ramazanda oruç tuttuğu için, iftara erken gidiyor. Sonra da teravih namazına çıkıyor. Onun için akşamları pek gelmez. Eğer yarın, yahut öbür gün merkeze uğrarsa, mühürü kendisinden alırım da, mühürleme işini o vakit yaparız. Zaten geçen hafta, biz tezkere ile, Müdüriyetten kırmızı balmumu da istetmiştik. Balmumu da bugünlerde gelir her halde. Onun için, birkaç gün daha dişinizi sıkmanızı rica edeceğim. Yalnız, şu kadarını kabul edin ki, kanunlar müsamahasız uygulanacaktır.

İstihbarat Şefi Muammer, bir süre sonra, gene Alemdar Polis Karakoluna telefon etti:

— Komiser Faruk bey siz misiniz?

M. Aybar: «Türkiye ikinci bir Kurtuluş Savaşı yapmak zorundadır» dedi. — Gazeteler —

Taklitlerinden sakınız!

— Ben'im. Buyurun.

— Komiser bey, bizim Selâmi adındaki arkadaşımızı kaçırarak döğen çöpçü onbaşılı ile koğuş âmirini nihayet tesbit ettik Bir tane-si Faliş Naci Tekir, ötekiler de çöpçü onbaşısı Göksel'le, Kasap Tahsin dedikleri adammış. Üçünün de adreslerini tesbit ettik.

— Yaaaa, öyle mi? Vay çapkınlar vay! Utanmamışlar mı böyle bir şey yapmaya?

— Utanıp utanmadıklarını bilmiyoruz. Yalnız, bunlar suç işlediklerine göre yakalanmaları gerekmez mi?

— Gerekir tabii amâ, yakalamaktan bir fayda çıkacağını sanıyor musunuz? Biz onları hemen yakaladık diyelim. İfadelerini alıp Adliye'ye sevkedeceğiz tabii. Gelgelelim, nöbetçi Hâkim bir ay izinli olduğu için, şu sırada mahkemeye gelmiyor. Onun yerine bakan hâkim de, geçen çarşambadan beri böbrek taşı sancısından yatıyor. Siz, üç beş gün daha sabrederseniz, nasıl olsa, hâkim işine dönecektir. O zaman hepsini kısıvrak yakalarız. Adliye'ye teslim ederiz. Ama o zaman emin olun ki, kanunlar müsamahasız uygulanacaktır.

Adnan VELİ

Fırsat

Para her derde deva, kendini üzme boşa,
Dikene katlanmalı seviyorsan gülünü!
Fazla ince eleme, git ona koş koş,
Özenip hazırlamış duvağını, telini,
«Öp babanın elini!»

Bir anda sıkıntıdan kurtulup onmak da var,
Sona kalırsan eğer sonunda donmak da var,
İşin içinde büyük mirasa konmak da var,
Burun kırıp kismete, çıkarma hiç dilini,
«Öp babanın elini!»

Güzel kız, sakın ipi koparma bir çekişte!
Söyleneni kabul et hayır vardır bu işte,
Seni kıskananların kulakları kırıste,
Kimseye açıklama arzunu, emelini,
«Öp babanın elini!»

Gençler hercaidirler, züğürtlükleri caba,
Eline fırsat geçmiş denilir mi «Acaba?»
O sana hem eş olur, hem bir şefkatli baba,
Kusur saymamalısın göbeğini, kelinesi,
«Öp babanın elini!»

Selâhattin KUTLU

Silindir ve kasket

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ LOKANTALAR, ESKİ AHÇILAR

SİRKEÇİ'DE iki büyük lokanta vardı: Ali Efendi ile Hüsn-ü Tabiat. İkincisinin yanında Fransızcası da yazılı di: Bon Gout.

Ali Efendi Lokantasında Türk mutfağının en nefis yemeklerini bulurdunuz: Su böreği, kalaylı bakır tepsiye serilmiş bir top ipekli kumaştı sanki. Dalga dalga dökülürdü keserken. Şimdiki gibi katları birbirine yapışmış deve hamuru değil!

Bir sarığı burma'sı vardı, Allah Allah!... Eğer her sarık o lezzette olsa mürteci oldum, gitti!

Keşkül-ü fukara'sında birbirinde erimiş iki lezzeti tadardınız: Koyun sütü ile badem!

Şimdi adı bile unutulmuş Aside, Püruhi, ekşili yahni, Keşkek haftanın listesinde birer birer yer alırdılar.

Pilâvın kaç türlü olduğunu bulurdunuz her gün: Beyaz pilâv, domatesli pilâv, şehriyeli pilâv, fasulyeli, nohutlu pilâv, fıstık üzümli düğün pilâvı, küçücük köfteler karışık, havuçlu Ali Paşa pilâvı, Kuskus, dumanı buram buram yedi dağın çiçeği kokan, halis Anberbû pirinci ile yapılmış Acem pilâvı...

Ali Efendi, orta boylu, aydınlık yüzlü, beyaz bıyıklı bir efendi idi. Kıravatsız mintan, siyah şayaktan pantolon, çapraz yelek, kalın gümüş kordon, kuruvaze ceket, çekme potin her günkü kıyafeti idi.

Osmanlı İmparatorluğunun büyük memurları öğle müşterileri idi Ali Efendi'nin.

Her şey eskidi bu lokantada: Tah-ta masalar dingildek, tabaklar kenarlarından biraz kırık, çatallar, bıçaklar aşınmış.. Yer, çiğnene çiğnene betonlaşmış tümseklerdi.

Bir gün, mekteplerini bitiren yetişkin oğulları:

— Baba, demişler, lokantayı biraz güzel-leştirelim...

Kaşlarını hafiften çatarak sormuş:

— Meselâ?... Ne yapalım meselâ?...

— Görüyorsunuz, her şey eskidi.. Yeni masalar, örtüler, tabak takımları alsak.. Yer toprak.. Hiç olmazsa çini döşetsek.. Araya yol halıları sersek.. Sonra...

Sonrasını dinlemeğe dayanamamış Ali Efendi. Telâşla iki elini kaldırarak:

— Yoook çocuklar, demiş, ben müşteri-lerimi ürkütüp kaçıraram!

Hüsn-ü Tabiat'ın müşterileri çoğunlukla bizim Bâbiâli ricali idi. Ama hariciyeciler,

devlet kapısının züppe sınıfı...

Hüsn- Tabiat'ta yemekler daha Avrupa mutfağı idi: Ali Efendi'nin kapıdan içeri sokmadığı istakozu da, şarabı da orada bulurdunuz. Şatobriyan, Bonfile, meyvalı pasta, sufle, krem şokala, onun listelerini süslerdi. Sahibi, iki Rum kardeşti. Bizim Yokuş'tan Necmeddin Sadak, Ali Naci Karacan orada yerlerdi öğleleri...

Beyoğlu'ndakiler içinde, Paris'in bugünkü lokantalarını aratmayacak olanlar az değildi: Tokatlıyan, Perapalas, Yanı, Nikoli, hem dekor bakımından, hem mutfak bakımından bugün hayâl edemeyeceğimiz üstünlükte idiler. Mantarlı piliç mi? En nefisini Yanı'de yerdiniz. Istakoz alameriken mi? Perapalas'ta... Her yemeğin şarabı, kendine uygundu: Av etinin, balık'ın, dana'nın...

Garsonlar, müşteriye kapıdan girerken tecrübeli gözleriyle tartarlardı.

Yemek, bir medeniyetti eskiden: Yalnız her lokantanın değil, her yalının, her konağın, her evin kendine has, erişilmez çeşitle-ri vardı.

Necmeddin Molla'nın konağında, Uryanî-zade Cemil Molla'nın köşkünde, Şeyhülislâm-zade Muhtar Beyin yalısında Türk mutfağının en nefis yemeklerini yerdiniz.

Bir gün, ihtiyarlayan ahçısı artık emekli-ye çıkacak, köyüne gidecekmiş Necmeddin Molla'nın.

Molla meraklı, ahçı beğenemiyor bir tür-lü...

Bir gün, çınar yapılı biri gelir karşısına: Lâcivert şayak elbise, Trablus kuşak, boyundan atma, mine sürgülü köstekle...

Necmeddin Molla şöyle bir tepeden tırna-ğa süzüp sorar:

— Sen iyi yemek pişirmesini bilir misin?

Ahçı da aynı fütursuzlukla Molla'ya so-rar:

— Sen iyi yemek yemesini bilir misin?..

Necmeddin Molla sevinçle sedirden fır-lar:

— Hah, şimdi aradığımı buldum.. Sen iyi ahçısın ulan!...

Şeyhülislâmzade Muhtar Beyin yalısında da yemek, artık güzel sanatlardan olmuştu: Yalnız yemek de değil, antika tabaklar, anti-ka kâseler...

Fazıl Ahmet, bir manzumesinde, Muhtar Beyi şöyle alaya almıştı:

**Kâseler çini, tabaklar Merginânidir bütün,
Sözlerim ancak benim pestenkerânidir bütün!**

Birinci Dünya Savaşı içinde Türkiye açlık krizi geçiriyordu. Arasıra bu konaklara, köşklere, yalılara misafir giden Yahya Kemal, ertesi günü Ahmet Haşim'i bulur, akşamki ziyafeti anlatarak zavallı şairi yutkundurmuş...

Bir gün, yine böyle bir ziyafet sofrası anlatırken:

— Derken efendim, yanları altın nakışlı gümüş bir tepsi içinde Dillidübârâ tatlısı ortaya geldi...

Deyince, Haşim, sevinçten çıldırmış kahkahalar atarak yerinden fırlar:

— Ooooh, kurtuldum yutkunmaktan, kurtulduuuum... Hepsi yalan! Bütün o sütlü börekler, bütün o şaraplı levrekler yalan!... Dillidübârâ tatlısı diye bir tatlı yoktur, yalan, yalan, yalan!

Yahya Kemal deyince, yine o savaş yıllarının büyük yokluğu içindeki bir hâtırası geldi kalemimin ucuna:

İstiklâl Caddesindeki günün meşhur lokantası Tokatlı, bir öğle yemeğinde şaire bir tabak baklava ikram eder.. Şeker, un nerdeyse kuyumcu dükkânında satılacak... Bulunur şey değil!

Tatılı yedikten sonra, Yahya Kemal, zevk içinde, haz içinde şu dörtlüğü söyler:

**İrfânına âferin Tokatlı,
Bir kubbeli şâheser bu tatlı!
Cennette de böyle tatlı olmaz,
Bir baklava elli katlı olmaz!**

Osmanlı İmparatorluğunun son sadrazamlarından Salt Paşa'nın da pek şirin bir mutfak hikâyesi vardır, anlatayım:

Bir cuma günü, konağında kitap okuyan Paşa, sırtında ipek Şam hırkası, ayağında yumuşak terlikler, yavaş yavaş mutfaka iner...

Bir de ne görsün? Ahçıbaşı hamur açmıyor mu?...

Sait Paşa son derece hasistir. Telâşla so-rar:

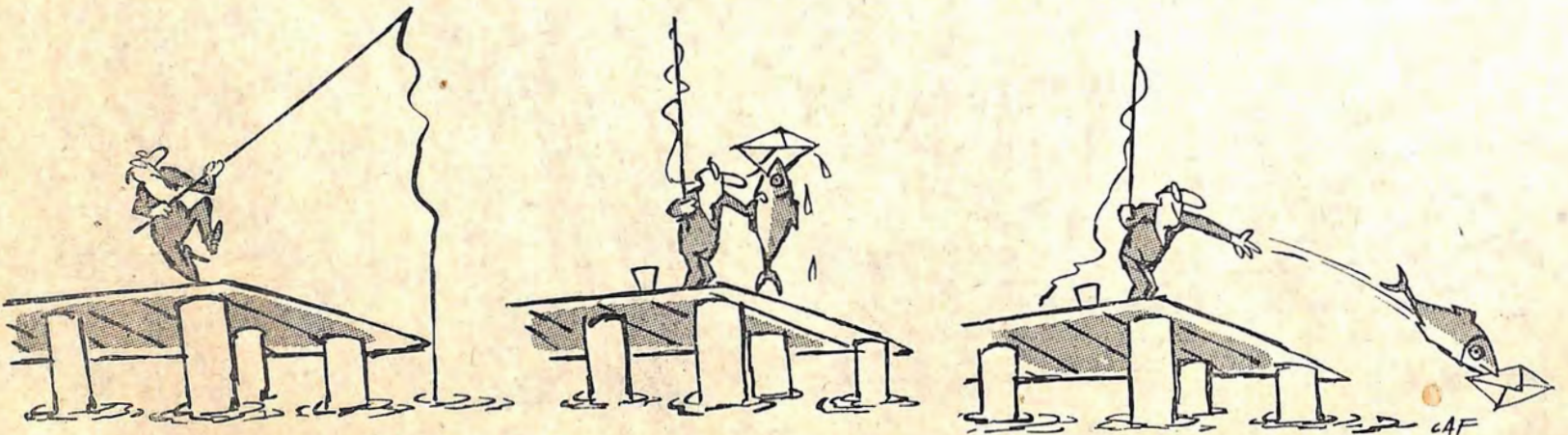
— Ne yapıyorsun ahçıbaşı?...

— Baklava yapıyorum Paşam!

— Niçin yapıyorsun?..

Ahçıbaşı, gayet terbiyeli, ellerini bağla-yıp cevap verir:

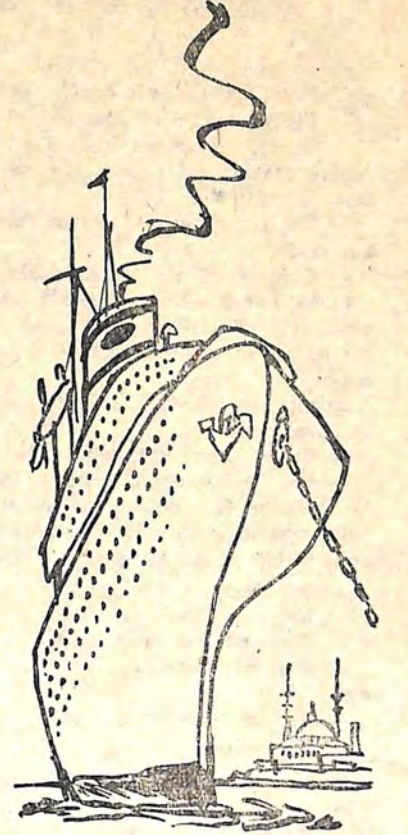
— Sanatımı unutmamak için Paşam!

Tavsiye mektubu olan gemiler Boğaz'dan serbestçe geçecek. — Gazeteler —

Muhalefet — Siyah, siyah!...

ONLARDA: YÜZEN ÜNİVERSİTE

PAZARTESİ

Kısıtlı konuşma

Ortalık günlerdir Bölükbaşı'nın istifa haberiyle çalkanıyor. İstifa sebebi kimine göre bir türlü sonu gelmeyen ihtilâl söylentileri, kimine göre daima muhalefette kalmanın moral çöküntüleri...

Bize sorarsanız, tahminlerin hiçbirisi istifanın gerçek sebebi değil. Efendim bilindiği gibi bundan bir süre önce doktorlar, üstadın sağlık durumundan ötürü beş dakikadan fazla konuşmasını yasaklamışlardı. E insaf edin, Bölükbaşı gibi bir lider beş dakikada söylese söylese ancak: «Genel Başkanlıktan istifa ediyorum!» der!

SALI

Nasıl olsa koruruz

Jandarma teşkilâtının çalışanları hakkında bilgi veren İçişleri Bakanı Sükan, «Yurdumuzda 719 kişiye bir jandarma düşüyor» demiş.

Demek her jandarmanın hayatını 719 vatandaşımız koruyacak...

Sevgili jandarmalarımız emniyette demektir!

ÇARŞAMBA

Sert olsa?..

Doçent Mülâym, C.H.P.'ye girmiş.

İnsan düşünüyor, düşünüyor

da, ister istemez kendi kendine soruyor: «Üstad sert olsaydı, acaba nereye girerdi?»

PERŞEMBE

Şaşırtmaca

Haliç'te balığa çıkan polis, dört korsan yakalamış.

Tuuuh, biz de korsan avına çıkanlar neden elleri boş dönüyorlar diye düşünüyorduk. Meğer kimseye çaktırmadan çalışma tekniğini değiştirmiş Emniyet'imiz. Balık avına çıkanlara korsan tutturuyor, korsan avına çıkanlara balık!

CUMA

Nakil ve tayin

Kumarcılar, Ekipler Şefini Düzce'ye tayin ettirmişler...

Eğer, kabadayılardan, haydutların da nakil ve tayin ettirme güçleri olsa... Hayır, hayır, Faruk Şükan'ı ömrü boyunca İçişleri Bakanlığında oturturlardı!

CUMARTESİ

Dokuz köyden

Bizim güzelimiz İnci Asena, yarınmayı niçin kaybetmiş, biliyor

musunuz?.. Bir İngiliz gazetecisine:

— Ben de dahil, hiçbirimiz dünya güzellik kraliçeliğine layık değiliz!

Dediği için...

Sahiden üzülmeyecek şey: Demek doğru söyleyen, yalnız dokuz köyden değil, Londra'dan da koşuyorlar!

PAZAR

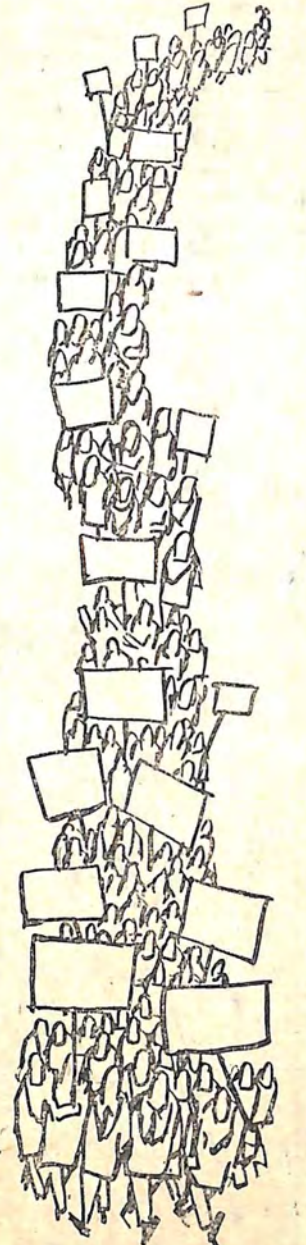
İki katlı!

İşsiz güçsüz dolaşan iki Karadenizli hemşehri, «Ne hal edelim, karnımızı nasıl doyuralım?» diye düşünürken, kendi halinde otlayan iki at görürler.

Sahipleri var mı, yok mu demeden güç belâ tutarlar. Tutarlar ama, atlar çıplak! Ne sırtlarında eğer var, ne başlarında yular... Buldukları ipten tek taraflı bir gem yapıp, yüksekçe bir duvarın üstünden binerler atların sırtına. Onların binmesiyle de atlar dört nala, alır başlarını diledikleri yere doğru koşarlar.

Hayvanların sırtında güçlükle duran bizim Karadenizli süvarilerden biri çok geçmeden tepesi üstü düşüp, başlar avaz avaz bağırarak Binddiği atın boynuna sıkı sıkı sarılan ikinci Karadenizli, hâlâ bağırarak olan hemşehrisine seslenir:

— Haçan ne pağurup turaysun da?... Hele sen tüştün kurtuldun. Ya pen nedecüğüm?

BİZDE: YÜRÜYEN ÜNİVERSİTE

Dilsiz Oyunu

MUZAFFER İZGÜ

EHLİYET evrakım elimde, Trafik Bürosunun önünde ilk yoklamayı kaybetmiş adaylar gibi şaşkın şaşkın dolaşırken, biri yal-laştı yanıma:

— Ne o, yine mi çıkmışsın yoksa? dedi.

— Çakmak da nesi be kardeşim, çakıldık kaldık, dedim. Bununla onyedincidir giriyordum, netice yok... Biz bu gidişle ehliyeti alamıyacağız galiba?

Adam, yarı alaylı, yarı ciddi bir gülüşle:

— Bunun kolayı var, dedi.

— Yok be kardeşim. Bendeki kafa bu kadar. Hoş bu kafayla milletvekili olunabilir ama biz bi kamyon ehliyeti bile alamadık gitti...

Adam, biraz da azarlar gibi:

— Kolayı var dedik a, dedi.

— Söyle gözünü seveyim.

— Nalbant Mustafa'yı göreceksin!

— Nalbant Mustafa da kim?

— Öğrenirsin...

Elime bir adres tutuşturduktan sonra:

— Bu adrese gideceksin... Nalbant Mustafa'yı bulur bulmaz, kollarını öne doğru uzatacak, bir direksiyon simidini sallar gibi sağa sola kıvracaksın. Sakın, ardarda üç kere de düdüt düdüt demeyi unutma!

— Unutmam...

— Şimdi tekrar et bakalım ne yapacağını!

Kollarımı iki yana açarak çocukların otomobilcilik oynadıkları gibi hem kollarımı salladım, hem de üç kere düdüt düdüt dedim.

— Hah işte, böyle... Bu işleri sen

bilmezsin kardeşim, aynı dilsiz oyunu oynar gibi oynamak lâzım...

— Nalbant Mustafa bana ehliyet mi verecek âbi?

— Sen onun orasına karışma. Sana gereken yolu gösterir...

— Hay Allah razı olsun, haydi eyvallah kardeşim...

Adam, yakama yapıştı:

— Yahu bu zamanda milletin sinesinden çıkanlar bile, millet işini ayda beşbinden aşağı görmüyorlar. Biz burada sana bir saattir çene döktük be. Tosla bakalım bi on-nuk!

Adama onluğu verip, hızla uzaklaştım oradan. Elimdeki adrese baka baka, gelene geçene sora sora Nalbant Mustafa'nın dükkânını buldum. Gençten biri, eşek nalliyordu. Karşısına geçtim, kollarımı oynatıp düdüt düdüt dedim. Delikanlı, karşındaki dükkâna seslendi:

— Usta!... Bir düdük geldi!...

Çopur yüzlü Nalbant Mustafa, öz ve kesin konuştu:

— Yüz lira vereceksin, şu adrese gideceksin!

Ne demişti o adam? Dilsiz olacaksın bu işlerde, demişti. Onun için, hiç sesimi çıkarmadan yüzlüğü basıp adresi aldım.

Adres, istikamet Kabzımal Rifat diyordu. Dolmuşa bindim, yokuşlar indim, yokuşlar çıktım. Hâlde, kabzımal Rifat'ın dükkânını buldum. Adam oturmuş Antalya'ya telefon ediyordu:

— Domadesi gesin gardaşım, fiyatlar düşmeye başladı, yola çıkan gamyonu da geri çevirin...

Karşısına geçtim, kolumu salladım.

yıp üç kez düdüt düdüt dedim.

— İkiyüz elli gayme virecen, dedi.

Hemen uzattım parayı. Adam da çekmeceyi açıp bir kart uzattı:

— Sigortacı Osman'a gidecen!

Ulan adamlara bak be!... Aynı Bakanlık kademeleri gibi çalışıyorlar. Otobüs, dolmuş, derken sigortacı Osman'ın yanına ulaştık. Karşısına geçip, kollarımı salladım ve düdüt düdüt dedim. Adamın alırdığı yoktu. Gazeteye eğilmiş, ha bire, «Tarihimizdeki Büyük Rüşvetler» isimli tefrikayı okuyordu. Bu kez, kornanın pilâtinini biraz daha açıp, biraz daha tizden öttüm:

— Düdüt düdüt!...

Sigortacı Osman:

— Vay ulan namussuzlar, tarhlımızda amma da rüşvetçi deyyuslar varmış ha, dedi. Zaten o namussuzlar yıkmamış mı Osmanlı Devleti-ni...

Bana döndü:

— Ne istiyorsun?

— Dırn dırn dırn, düdüt düdüt!...

— Hım, diye mırıldandı. Sonra çekmeceден bir kart çıkararak arkasına beşyüz yazıp imzaladı ve bana uzattı:

— Bu kartı trafik komiseri Rıdvan'a götür!...

Adam, beşyüz, demeden ben ke-

seye davranıp parayı masanın üstüne koydum. Orada: bi koşu komiser Rıdvan'ın odasına damladım. Ama daha önceden bir onlukla odacıyı gördüm. Komiserin yanına girdiğimde içerde sivil giyinmiş bir vatandaş daha vardı. Komiserin gözlerinin içine bakarak:

— Düdüt düdüt, dedim. Kollarımı salladım.

Komiser, kızardı, bozardı, sonra yanındaki sivil vatandaşla:

— Bu bizim delidir, dedi. Zavallı otomobillerle aklını bozmuş. Hergün buraya bir kere uğrar.

Sonra yanıma yaklaştı, avucuma yirmibeşliği koyarken:

— Dışarda bekle ulan hayvan, dedi usulca.

Yerine otururken, benim için:

— Asil bir ailenin çocuğudur, kimseye zararı dokunmaz zavallının, diye söylendi. Bu arada sivil vatandaş da avucuma bir yirmibeşlik koydu.

Dışarı çıktım. Yarım saat sonra sivil vatandaşın önünde perende atarak selâmlar veren komiser, o gittikten sonra, odacıya:

— Ulan it, içerde müfettişin olduğunu bilmiyor muydun? diye bağırdı.

Zavallı odacı tir tir titremeğe başlamıştı. Sonra:

— Gel, diye beni haşladı.

Komiser makamına oturur oturmaz, korka korka:

— Düdüt düdüt, dedim.

— Anladık anladık, ver bakalım kartını!...

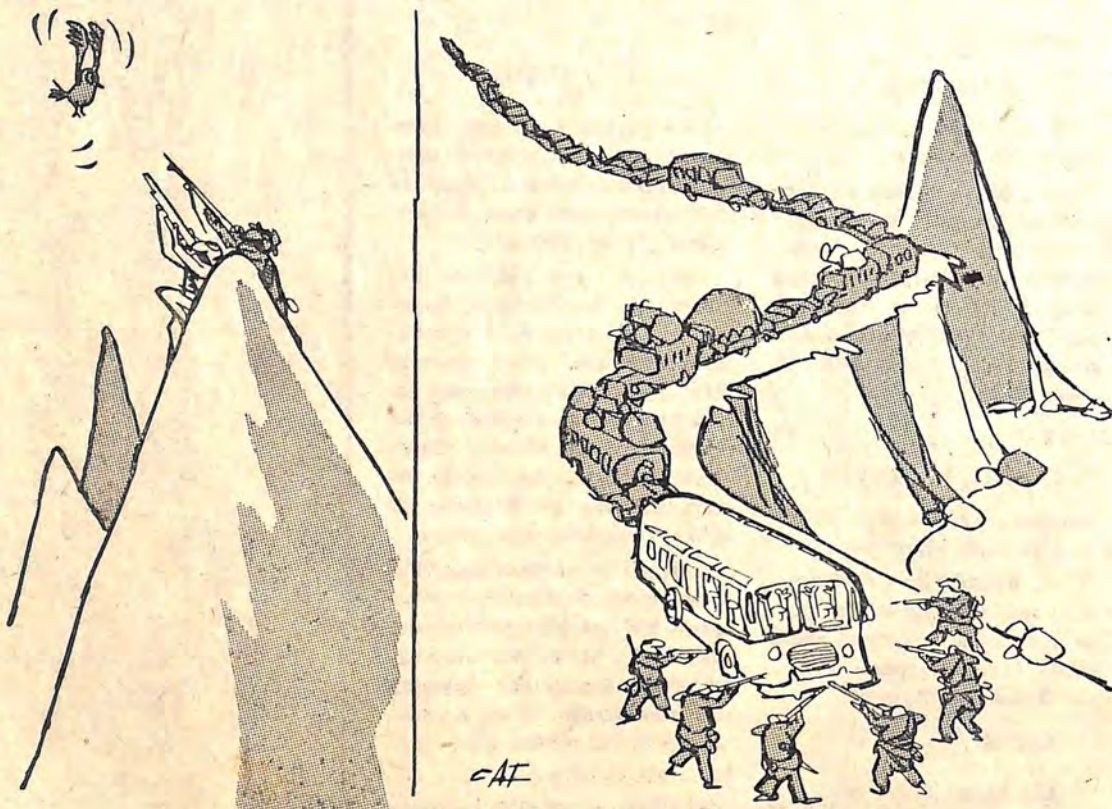
Sigortacı Osman'ın imzalı kartını uzattım.

— Haydi sen git, dedi.

Nasıl oldu bilmem, ilk girdiğim imtihanda onyedide veremediğim hem trafiği verdim, hem motoru, hem de turu... Şimdi benim önümden tatlı canını zor kurtarıyor millet... Neden dersiniz, ben arabayı değil, araba beni kullanıyor!

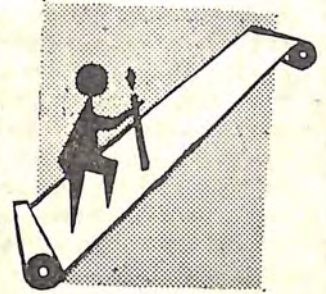
Muzaffer İZGÜ

Soygunlardan çizgiler :

Kuş uçmaz...

Kervan geçmez!

Beklenen kitap:

**BİZİM
YOKUŞ**

Yusuf Ziya Ortaç

Pek yakında
çıkıyor

Sylvia Vartan hatun!

KLÜP X'deydik. Emekli Sandığı'nın Kızılay'daki sandıktan çıkma Milli Gökdelenin 20 nci katında Sylvia Vartan hatun, yedi canavarıyla (saksaforoncu, kemancı falan, filan) başa değilse bile, yaşça «Ye-ye» likten çok uzaklaşmış, bir krema kütlesinin karşısında, 8 amplifikatörün yardımıyla sesini camdan cama çarpıtırıyordu.

Yedi canavarın en kayda değer tarafları, yanaklarından sarkan çingene palamutu favorilerdi!

Ve ben düşünüyordum, Akbaba, goook düşünüyordum: «Bre, bizim şantözlerimiz, örneğin, Nesrin Sipahi (nedense aklıma o geliyordu) dergilerde okuya okuya akrabalastığımız şu Sylvia Hatun'dan çok daha şahsiyetli, çok daha göz ve gönül doldurucu... Neden onlar için bunca kazıklanılmıyor?... Dövizinden tut da, bardak dibinde, tuzsuz, buzsuz bir kadeh konyağa enayice 200 lira ödeyerek?... (Kendime enayi diye bilirim di mi?...)

Yahu bizler maymun muyuz Akbaba?

Yahu Batı'nın gerçekten değerlerine değer vermiyecek miyiz Akbaba? Yahu bizdeki gerçekten değerlere, değer vermiyecek miyiz Akbaba?

Bak şimdi Turizm'us Bakanımız İspanya'ya göçecek. Orada görecektir... Görecektir ama hatırlayacak mı bi bilmem, çok meşhur lokallerde bile, yabancı artistlerin kullanılma zamanı sınırlıdır... Orda görecektir ki... Bütün göreceklere öylesine sevinıyorum ki, sonra gelecek... Ve Adios diyecek Bakanlığın İspanya görmüş olarak!... E Ardıçoğlu'na da öyle olmadı mı?... Bu yolculuklar nedense politik kariyerlerine yaramıyor, yoksa cennete çevirilerdi Türkiye'yi... Çevirmezler miydi?

Yandaki masalarda, tahini tahini sarkan örtülerin buruşukluğunda yemekler yeniyordu, imbikli alevli, gösteriş çok, esası mı?... Her gösteriş çok şeyin esası nice azsa, onca az!... Dikkat ettim, galiba kalabalıktan kap kaçak kalmamıştı da, pilic ızgarasıyla, şiş kebabi aynı tabakta sarmaşdolaş getiriliyordu, beyaz siresaten yakalı, beyaz smokinli garsonlar tarafından. E mesele garsonların siresaten yakalı smokinlerindeydi, getirdikleri, Vartan Hatun'un mini eteğine uygun mini porسیونlarda değil!

Savulun Bölükbaşı geliyor!

Bütün mâbeyn arkasındaydı! Hep tasdik ediyordu! Mâbeyn başka neye yarar ki? İsmet Paşa için «Demokrasinin karaborsacısı» derken de tasdik ediyordu! (Ben de ediyordum ya!) «Kadim dostum Ali Fuat Başgil» derken de tasdik ediyordu! «Cennetmekân Gürsel» diye eski Devlet Başkanını anarken de tasdik ediyordu! Hele, Akdoğan (hani bir zamanlar Turizmin Bakanlığını etmişti) tam mâbeynciydi. Üç adım geride bile, ceberut bir pederin gizlisinde cigara içer gibi, cigarasını, e-linin içersine dönük tutuyordu.

Bölükbaşı, yaşlanmada duraklama devri geçiren bir Bölükbaşı'ydı. Bir zamanlar genç genç genç kalmıştı. Bir zamanlar gani gönlü onu birden çöktürmüştü. İşte o çöküntüden sonra pek değişmemişti. Vejetatif hayata girenler az değişiyor, az değişiyor ya!

Osman Bölükbaşı, bir yolculuktan hemen dönünce basını toplamıştı

Bazı caddeleri yağmurdan seller basınca :

— Delikanlı!... Beni yatak odana kadar kaç götüürsün?

başına. Basın toplantısından sonra, Meclis vardı, orada konuşturulup konuşturulmayacağını pek kestiremiyordu...

Koridorlar kaynaşıyordu: «Savulun Bölükbaşı geliyor!» diye, kalabalık. Kalabalığın arasında seçmen vatandaşlar da vardı, turizm belgesi alamamış otel musluğunda yıkanmış temiz temiz, karolu karolu, gömlekağızlarla, kravatsız...

A.P. koridorunda millet kulise dökmüştü. Sorular cevaplar birbirleriyle kılıçlaşıyordu:

«Sanda'ya kolay mı A.P. de, kolay kolay» gibi yorumlar kulağına çarpıp bizi son derece memnun kılıyordu. Bir Bakan teminat veriyordu: «Ben katiyen kulis yapmam kardeşim, talimat veririm ve yaparlar» diye: Bak sen!...

Limon tenli bir Milli Savunma Ba-

kani, karışık günlerdeki yüzünü, görüşümüze sunuyordu. Mümkün olduğu kadar gülümserdi, «Hiçbir şey yok, gül gibi yaşıyoruz» dercesine... Topaloğlu, taraçamdaki, dikensiz güllerin birinin adını «Tural» takacağım, oncasına dikensiz kili... Ne dersin?... Ha?...

Öyle katre katre gülümsemesene!.. Ve Bölükbaşı konuşturulmadı. Kürsüde Nurettin Ok vardı, partiden partiye «hopçu»... İhtida edenlerin fanatizmiyle hareket edecekti tabii. Vermedi sözü Bölükbaşı'ya, tekrardan geri alamaz diye. Verseydi n'olurdu ki?... O içimizdeki anti-pati direnmesini doğuramazdı, o kadar. Ve konuşurdu Bölükbaşı Osman, konuşurdu, konuşurdu, espriler dökerdi, fıkralar sıralardı, dokümanlar vâdederd, konuşurdu işte. Bölükbaşı sükûta kısırlınca, Ok'un

bulunduğu kürsiye doğru, şahadet parmağıyla göz çıkarmak istercesine birkaç jest yaptı, duymadığımız kelimeler savurdu: Hiç olmazsa duy-saydık, oraya kadar gelmişken!... Ve çıktı, bütün partisini arkasında sürükleyerek yaka paça...

Oturumı söndü. Renksiz kanunlar görüşülmesine başlandı. Hava boşaldı. Yapı boşaldı, ve onun yerine Feyzioğlu çıktı kürsiye muhabbetsiz sesiyle. Ne tuhaf C.H.P.'deki aydınlar oligarşisi, birkaç zaman sonra, tam Paşa'nın sesiyle konuşuyorlar. Bir kere bu sesi, «aşk vermeyen ses» diye vasıflandırmıştım da, C. H. P.'li hemşirelerin gazabına hedef olmuşum: Küçümsemeyin C.H.P.'nin gazabını...

«Savulun Bölükbaşı» korkusu da böyle dağıldı işte...

Nimet ARZIK

Savcılık, dövülen hayvanlar adına dâvâ açacak! — Gazeteler —

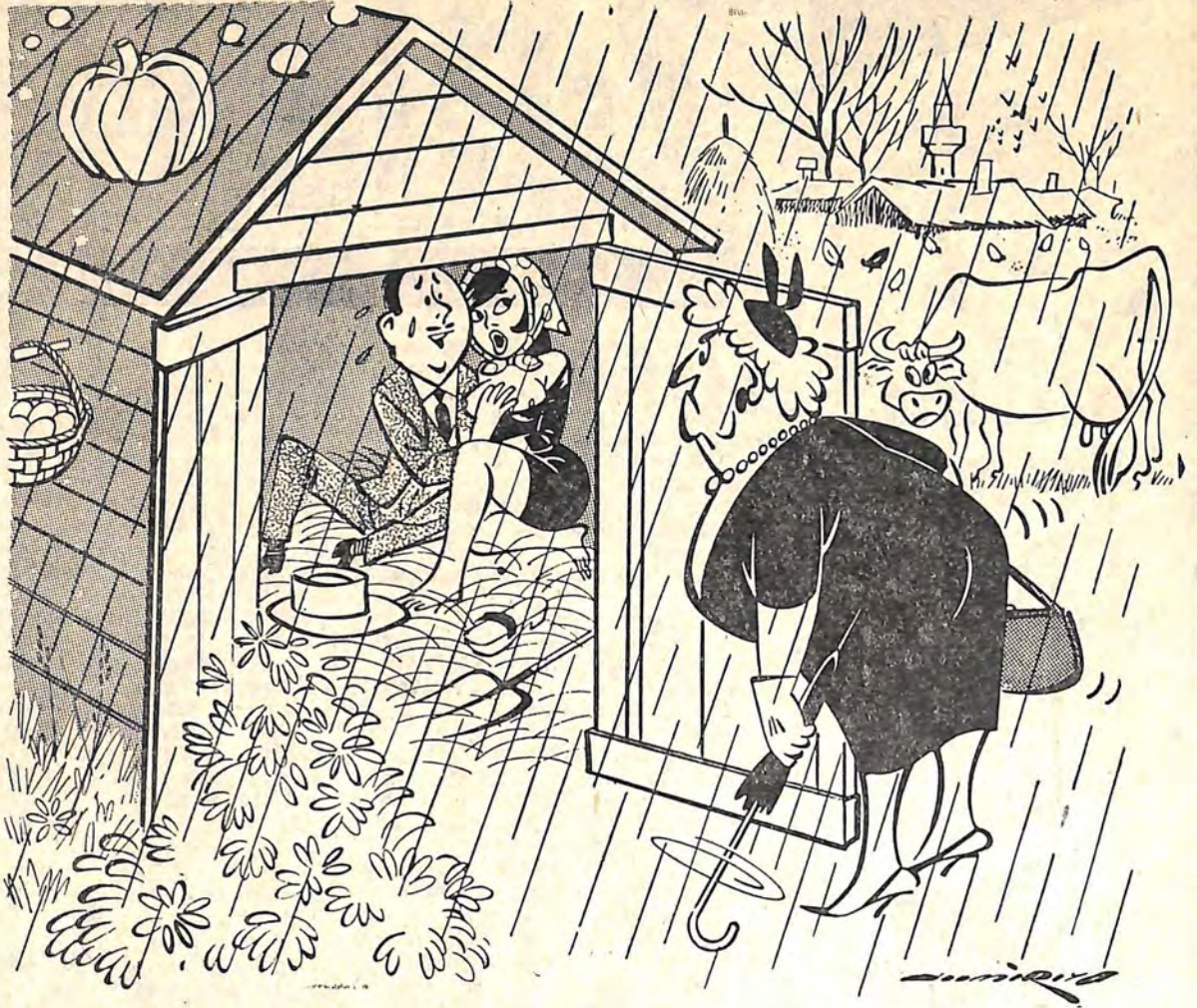
— Muhterem müekkilime «eşşoğlu eşşek» diyen sanığın tecziyesini talep ederim reis bey!

annemin elbisesine benziyor!

•koca ile evlenmiş!

— Yağmurdan kaçtım karıcığım...
— Doluya tutulacağımı hiç düşünmedin galiba!

Pratik doktor

Adı lâzım değil, meşhur ayyaş-larımızdan biri geçenlerde tanın-muş doktorlarımızdan birinin mu-ayenehanesine telâşla girdi:

— Aman doktorcuğum dedi, dün gece yanlışlıkla rakı şişesi yerine benzin şişesini dikmişim..

Doktor istifini bozmadan kar-sılık verdi:

— Öyle ise alev almamak için bir hafta sigara içmeyiniz.

* * *

Eczacılar..

Hasta, doktora:

— Size gelmeden evvel, bizim eczacıya uğradım doktor bey...

— Evet biliyorum. Bütün has-talar öylesinizdir. Bir yeriniz ağ-rıdı mı, hemen eczacıya koşar-sınız, ondan medet unarsınız. Halbuki eczacı denen adam has-talıktan anlamaz, onun vazifesi yalnız doktorun reçetesini yap-maktır..

— Efendim eczacı dedi ki...

— Herhalde mânâsız bir şey söylemiştir. Eczacının işi gücü hastayı aldatmaktır. Kimbilir si-ze de ne yalanlar söylemiştir.

— Eczacı sizin adresinizi ver-di ve hastalığımı size tedavi et-tirmemi hararetle tavsiye etti.

* * *

Borç

Köprü'de iki arkadaş karşı-laştılar. Bir tanesi elini cebine attı:

— Al! dedi. Geçen hafta bana borç verdiğin elli lira!

— Hay Allah! diye haykırdı ö-teki sevinçle. Unutmuştum!

Öteki biraz bozuldu:

— Niye daha önce söylemedim!

— Müjde karıcığım!... İki hizmetçi birden buldum!...

evde... iş'te...
her yerde...

EDISON
AMPULLERİ

BOL IŞIK · AZ SARFIYAT

(İlanlık : 7259 — 285)

«Adamımız
Ceymis
Bont»

Haftaya Akbaba'da

Zırdeli

VEDAT SAYGEL

ÖNCE polisler gelip, beş katlı binanın önünde toplanan kalabalığı yardı, sonra bir cankurtaranla, iki itfaiye arabası kapıya dayandı. Polislerden biri:

— Kapı kilitli, dedi, kendi içerde mi acaba?

Tiril tiril pijamasının altında tir tir titreyen dazlak kafalı adam cevap verdi:

— İçerde olmalı... Zaten dışarı hiç çıkmamıştı bugün.

— Yanında kimse var mı?

— Sanmam... Ben şikâyetle gelirken başta bizim çocuk çocuk, bütün kiracılar evi terke hazırlanıyorlardı.

Polis, arkadaşlarına:

— Kapıyı zorlayalım, dedi.

İtfaiyeciler merdivenlerini üçüncü katın pencerelerine çevirdi, görevliler apartmanın kapısına yüklendi, kalabalığın içinden de fikirler yürütenlerin uğultusu yükseldi:

— Bakın bakın, pencereye merdiven dayıyorlar, yangın var galiba...

— Yok canım, yangın değil... Cankurtaranın beklediğine bakılırsa, içerden hasta çıkaracak olmalılar.

— İkisi de saçma! Yangın desek, dumanı, alevi yok. Hasta desek, kapı dururken pencereden çıkarmanın gereği yok. Bana kalırsa, başka bir şeyler döndüyor bu evde!

— Birader, itfaiye dediğin sebep-siz gelmez ya... Biraz sonra yangın çıkacağı, içerde birinin yaralanacağı haber verilmişti ki, cankurtaranı da alıp gelmişler.

— Peki, neden duruyorlar?

— Erken gelmişler kardeşim. Binayı kendileri mi yaksınlar? Yangının çıkmasını, olayların gelişmesini bekliyorlar herhalde...

Kulağı delik biri atıldı:

— Ne yangın var, ne de yaralı...

Apartmanın sahibi delirmiş, yanına kimseyi sokmuyormuş!

Haber ağızdan ağıza yayıldı:

— İçerde deli varmış!

— Vah vah... Kimbilir derdi neydi zavallının?

Bir genç:

— Bilse bilse şu ihtiyar bilir, dedi. Anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek kapıdan önce o fırladı, arkasından bütün apartman halkı boşaldı. Ona soralım.

Deli görmek için toplanan akıllılar, tiril tiril pijamasının altında tir tir titreyen dazlak kafalı adamın çevresini sardılar.

Adam, cankurtaranın şoförüne:

— Aaa, dayanılmaz efendim, dayanılmaz, diyordu. Bu yaşıma geldim, delinin de, ev sahibinin de böylesini görmedim!

Cankurtaranın şoförü sordu:

— Eski hastalardan mı?

— Eskiden de deliydi ama, bu akşam iyice tozuttu!

— Tehlikelilerden mi?

— Hem de nasıl...

— Kendini masa, iskemle gibi eşya sananlardan mı?

— Keşke öyle sansa...

— Bağırıp çağıran, ortalığı birbirine katanlardan da tehlikeli mi?

— Bağırıp çağıranlar, bizimkinin yanında kuzu gibi kalırlar.

— Bir de bunların, kendilerini tarihî kişi sanıp, hükûnet kurmaya kalkışan cinsleri vardır. Onlardan mı yoksa?

— Ooo, öylesine ben deli mi derim? Akıllılar arasında da öyleleri çooook!

— Peki, bu ne yapıyor?

— Birader, «Memleketin kalkınması, milletin ahlak seviyesinin yükselmesiyle başlar» diye deli saçması

bir lâf dolamış diline, kimseye rahat yüzü göstermiyor.

— Vay canına... Yahu memleket dediğin çay bardağı değil ki, tutup daha yükseğe bir yere oturtasın. Kulpsuz, sapsız, koskoca ülke... Bırak bir kişiyi, bütün milleti toplansan neresinden tutar, nasıl kaldırırsın?

— Daireyi kiralamaya geldiğimde aklından şüphelenmişim zaten, diye devam etti dazlak kafalı adam. Şehrin en güzel semtinde böyle apartmanı olan akıllı bir ev sahibi, kiralık arayana ne der?

Akıllılardan biri cevap verdi:

— Bilmiyecek ne var? «Arkadaş, kirası şu kadar. Çocuklu aileye vermem. Altı aylık, ya da bir senelik peşin isterim. İşinize gelirse tutun» der.

Adam:

— Tamam, dedi. Bu, daha işin başında sapıtma belirtileri göstermişti. Ev arıyoruz. Tanıdık biri:

— Güzel bir yer var ama, kirası beşyüz lira, dedi.

Bir memur için bu kira, ağır olmasına ağır ya, aylardır sokak sokak dolaşmak tak etmişti canımıza:

— Olsun, dedik. Tek başımızı sokalım da, kirası ne olursa olsun.

Mal sahibiyle anlaşmak üzere karışıklık oturduk. O benim yüzüme bakıyor, ben onun... Nedeeen sonra damdan düşer gibi sordu:

— Daireyi gördünüz mü?

Cevap verdim:

— Gördük.

— Beğendiniz mi?

— Beğendik.

Kestirip attı:

— Eh, beğendinizse güleğile oturun!

Bir tuhaf oldum ki, sormayın! Canım bizim bildiğimiz, bu işlerin de

— Bak karıcığım, hizmetçi bir suç işledi mi, böyle döveceksin!

kendine has bir protokolü var, değil mi? Şöyle tok bir sesle:

— Kaç nüfusunuz arkadaş? diye önce bir sor bakalım...

Verilen cevaba göre düşün bir süre, sonra şartlarını sırala. Anlaştık mı anlaştık. At kontrata imzanı, al peşin peşin paraları, bu iş de böylece bitsin! Hayır, hiç birini yapmadı. Ne paradan söz açtı, ne nüfusu-muzdan!

Taşındık. Taşındık ama, içimde bir boşluk var. Kat mı tuttuk, misafirliğe mi geldik belli değil... Kırk iki yıldır ev sahiplerinden çekmediği kalmamış tecrübeli bir kiracı, bu durumdan tedirgin olmaz mı? Sessizliği bozmak için tekrar tekrar eşyaların yerlerini değiştirdim, duvarlara çivi çakıp resim çerçevelerini yerleştirdim. Tepesindeki bitmek bilmeyen gürültüler karşısında insan evliya olsa, artık kiracısına bir kaç söz söylerdi. Hayret, ne gelen var, ne haber yollayan!... Belki yeni yerleşiyoruz diye, gelmeye utanı-yordur dedim. Oturduğu kata ken-dim indim.

— Biraz fazla gürültü yapıyoruz ama, kusura bakmayın, dedim. Ko-lay yerleşilmiyor. Sabahtan beri kaç kere odanın şeklini değiştirdim, ge-ne de istediğim gibi olmadı.

O, gayet sâkin:

— Ne olacak efendim, rahatınıza bakın, demez mi?

Kan beynime sıçradı! Herife bak-kun yahu... İki gün içinde duvarlar-da delmedik yer bırakmadık, kızıp söylenmesi bir yana, üstelik teselli de ediyor!

Ardına baka baka tekrar bizim kata çıktım. Karıma:

— Bu herifin ya kafasında, ya ni-yetinde bir bozukluk var, dedim. Dikkatli olalım...

Akşam yemekte küçük oğlum:

— Baba, biliyor musun, dedi, bi-zim ev sahibi deliymiş!

Tahmininde yanılmamıştım. Kim-den duyduğunu sordum:

— Ohoo, dedi, bütün mahalle o-nun deli olduğunu söylüyor.

Karım:

— Günahına girmeyelim adamın, dedi, belki çekemediklerindendir...

— Peki ama, o halde neden hâlâ bizimle para meselesini konuşmu-yor?

— Canım tok gözlü, iyi bir insan olmak suç mu?

Ertesi sabah işe gitmek için ev-den çıkarken ne göreyim? Bizim meşhuur «Derya» apartmanının sa-hibi Mehmet bey, elinde kocaman süpürgeyle bir faras, binanın önün-deki kaldırım süpürüyor mu?... Tekrar içeri girip karıma:

— Gel bak, dedim, senin delili-ğine inandığın tok gözlü adam, şimdi de çöpçülüğe başlamış!

Deliyi görmek için toplanan akıllı kalabalığından gök gürültüsüne ben-zer bir kahkaha yükseldi. Cankurta-ranın şoförü de gülüyordu:

— Hey Allahım, dedi akıllılardan biri. Kimisi yemek için para bula-maz, kimisi de bulur, rahat bulmaz!

Polisler hâlâ apartmanın kapısını açmaya çalışıyorlardı. Dazlak kafalı adam devam etti:

— Alt katta oturan kiracı: «Şans-lıymışsınız, dedi. Siz gene onun iyi zamanına rastladınız.»

Zavallı pek doluymuş. Bir solukta içini boşalttı: Efendim, ev sahibi olacak bu adam, bir zamanlar ba-yağı akıllı tam bir vatandaşmış. Bun-dan başka daha iki apartmanı, bir konserve fabrikası, bir kumaş ma-ğazası varmış. Fakat günün birin-de, «Destur» demeden çirkef suyun-dan mı atlamış, iyisatte olsunlara mı uğramış, ne olmuşsa olmuş, za-vallının nevi dönüvermiş. İşle güç-le ilgisini kesmiş, gazete kitap gibi şeyler okumaya vermiş kendini!

Akıllılardan biri aşka gelip:

— Vah vah! diye bağırdı.

Dazlak kafalı adam devam etti:

— Derken efendim, malı mülkü birer birer elden çıkarmaya başla-

Futbolcuların gece hayatı kontrol ediliyor. — Gazeteler —

— Moral antrenmanı yapıyorum söy!

Gider

Sabahtan uğradım ben bir manava,
Gördüm etiketin kuş olmuş gider.

Meyvası, sebzesi ateş bahası,

Fiyatlar füzeye eş olmuş gider!

Sür'atin böylesi cidden mucize,

Domates umacı, elma acüze,

Hâli sorarsanız abdi âcize,

Daha dün üç olan, beş olmuş gider!

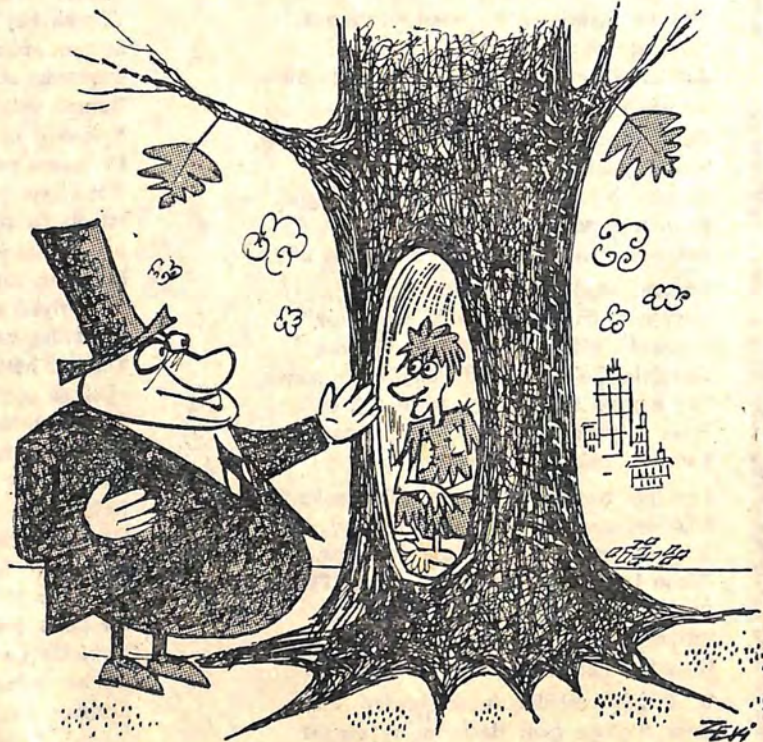
Özel'im şikâyet neyine senin,

Hükümün geçiyor bir rey'ine senin,

Yuf olsun hey'ine, şeyine senin,

Tahammül demek ki düş olmuş gider!..

Siyami ÖZEL

— Ne mutlu sana... Ya benim gibi göbekli olsaydın, buraya nasıl sığardın?

muş. Kumaş mağazasını ucuz paha-lı satıp, semte bir okul yaptırmış. Fabrikasının satışından aldığı parayı, doğduğu köyün su işine yatırmış. Apartmanları hayır kurumlarına bağ-lamış, kendi de, «Her şey devlet-ten beklenmez, herkes kendi kapı-sının önünü süpürse, kendi evinin çevresini güzelleştirmeye çalışsa, memleket cennet olur» deyip, süpür-geye yapışmış!

Dazlak kafalı adamı dinleyenlerin en akıllıları, dövine dövine güllü-şüyordu. Cankurtaranın şoförü me-rakla sordu:

— Ee, sonra?...

— Valla, dedi dazlak kafalı adam, aklı başı yerinde, şerefine düşkün, çoluk çocuğunun canını seven bir kimse olarak, artık bu delinin evin-de oturamazdım. Fakat karım:

— Yapma, diyordu. Adama borcu-muz var. Sessiz sedasız gidip de kaçmış gibi olmayalım.

İşte bu akşam, onun için gitmiş-tim yanına:

— Sizinle, daireniz hakkında bi-raz görüşmek istiyorum, dedim.

Akıllı insanlar gibi cevap verdi:

— Buyrun.

Söze başladım ama, evden çıkmak için ne bahane uyduracağımı bilmi-yorum. Ezile büzüle:

— Mehmet bey, dedim, fırsat bu-lup da şu peşin kira meselesini bir türlü konuşamadık.

Alık alık suratıma baktı:

— Peşin verebilir misiniz?

— Bugünkü durumda veremem.

— Aylığınız beşyüz lira, değil mi?..

Veremezsiniz elbet... Veririm dese-niz namusunuzdan şüphe ederim!

Delinin zoruna bakın. Beni karşı-sına almış, yüzüme karşı hakaret e-diyor! Beşyüz lira kazanır, istersem bin lira ev kirası öderim. Buna kim karşıabilir değil mi efendim? Artık bedava da verse, bu evde oturamaz-dım!

— Hem, dedim, öyle bekçi para-sıymış, çöpçü parasıymış... Öyle şeylere de metelik vermem!

Eh, artık sabrı taşmaya başlamış-tır herhalde... Şöyle göz ucuyla bir baktım, öfke yerine memnun bir te-bessüm aydınlatmış yüzünü.

Korka korka mırıldandım:

— En önemlisi geçen ayın kirası-nı da, gelecek ayların kiralarnı da bu şartlar altında kolay kolay vere-miyeceğim galiba!...

Ben tam küfürün, dayağın, her türlü hakaretin sıralanacağını bek-lerken, o gayet sâkin:

— Zararı yok, olduğu zaman azar azar verirsiniz, deyince gözlerim ka-rardı, irade kontrolümü kaybettim, sonra da bildiğiniz gibi:

— Delidiir!... diye bağıarak ka-rakola koştum.

Dazlak kafalı adam sözünü bitir-diği sırada, «Derya» apartmanının da kapısı aralandı, basamakta beli-ren orta yaşlı, kibarca bir adam po-lislerle ne istediklerini sordu. Gö-revlilerden biri:

— Affedersiniz, dedi, bizimle ka-rakola kadar geleceksiniz.

Adam bir kalabalığa baktı, bir me-murlara:

— Hay hay, dedi, buyrun gidelim.

Onlar, cankurtarana doğru yürür-lerken, kalabalığın içindeki akıllı-lardan birkaçı da:

— Herif zirdeli, zır... diyorlardı. Kendi ayağı ile tipış tipış karakola gidiyor!

Vedat SAYGEL

✱

Dedikodu

Bir çayda kendini beğenmiş biri-sinden bahsediliyordu. Bayan Nur-ten onu müdafaaya kalkıştı:

— Her halde.. dedi, kimsenin a-leyhinde bulunmamıştır.

Onu iyi tanıyan biri öteden atıldı:

— Kendinden başka kimseden bahsetmez ki, aleyhinde bulunusu!

— ... Reise dedim ki: «Bana bak bahçık, ben antrenörün tipini beğenmedim» ne cevap verdi bilsen! Dedi ki...

Denizden Gelen... Manzum ROMAN

— 2 —

Sahte evlât

Bir masa, bir yatakla döşenilmiş bir oda, Ölgün ziyalar veren bir lâmba var duvarda. Recep, üşüyor gibi bir köşeye büzülmüş, Başı avuçlarında, gözleri de süzölmüş, Geçmişti ki bir derin düşünceyle kendinden, Birden söze başladı güzel metresi Elen: Recep! Beni, bu gece artık dikkatle dinle, Tam üç sene başbaşa yaşadım ben seninle, Tam üç sene bu yoksul hayata göğüs gerdim, Ne çare ki, bir kere sana gönlümü verdim. Fakat, hep muhabbetle, sevdıyla geçmez hayat, Biz de etmek isteriz bir parça olsun rahat. Bu dünyada saadet parayla olur ancak.. Dinle: Artık bu hayal bir hakikat olacak, Bütün zenginler gibi, yaşayacağız biz de. Hazineyi açacak anahtar elimizde: Söyledi, pek zenginmiş Osman'ın ailesi. İhtiyar babasının kederi gailisi, Mektubundan belli ki, yalnız oğlunu görmek, Kaybolmasını istiyor verdiği bunca emekl Tıpkı ona benziyor zaten gözlerin, sesin, İstanbul'a, Osman'ın yerine, gideceksin. Oğlunun silmasını unutmuştur, aradan Geçti oniki sene gibi, uzun bir zaman. Seni kendi evlâdı zannedecek babası. Osman hep anlatmıştı kimlerdir akrabası, Bütün ailesinde uzak, yakın kimler var, Hepsini biliyorsun baştan sonuna kadar. Seni oğul sanarak basacak sinesine, Biz de kavuşacağız onun hazinesine: Onun binlerce lira getiren hanlarına: İstanbul'daki kat kat apartmanlarına.. Böyle sahip olunca biz o sonsuz servete, Bu cehennem ömrümüz benzeyecek cennete. Artık yaşayacağız, tıpkı rüyada gibi, Başka hayatta gibi, başka dünyada gibi. Artık yaşayacağız keder, elem duymadan. Bu hayal bir hakikat oluverdiği zaman Büsbütün olacağım ben hayat arkadaşın, Yatacak ebediyen göğsüm üstünde başın. İşte, bu fakirlikten biz nasıl kurtuluruz, Nasıl aradığımız saadeti buluruz; Baştan sonuna kadar, söyledim birer birer, Bu, ayağına gelen, son fırsattır. Karar ver! Genç adam hayretinden büyüyerek gözleri, Sesini çıkartmadan, dinledi bu sözleri. Bu sözler gözlerinden geçti bir film gibi, Bu filmin merakından heyecanlandı kalbi, Sahnelere bakarken, nefes alıyor sık sık: Nihayet vedâ etmiş balıkçılığa artık. Hayatında ilk defa gülerken, sevinerek, İstanbul'a gidiyor, bir vapura binerek. Kendisini bekliyor süslü, büyük bir konak, Her emrine âmâde ahçı, hizmetçi, uşak. Tıpkı milyoner gibi, zevk içinde yaşıyor Endam aynalarına bakıyorken şaşıyor: Her gün başka tuvalet, her gün başka kıyafet, Likörler, şampanyalar içilen bin ziyafet. Nihayet arasından fazla zaman geçmeden, Bütün bütün kendinin oluyor güzel Elen: Peri masallarına benziyor düğünleri, Bitiyor kışın soğuk, keder dolu günleri. Hayatları geçiyor ilkbahar içinde hep.. O lâhzada yerinden fırladı birden Recep. Dedi, haykırır gibi: Hazır mı eşyaların? Karar verdim sevgilim, mutlaka yolcuyuz yarın.

Veda

Ertesi gün, sapsarı olmuş Recep'in rengi, İplerle bağlamaya uğraşıyor bir dengi. Eşyalar hep yığılmış odanın ortasına, Elen esvaplarını koyuyor çantasına. Bir saatte boşalmış kulübenin her yeri, Bu yattıkları oda, yaşarak gözleri, İnsan gibi, onlara mükedder bakıyordu.. Üç yıllık sahipleri onu bırakıyordu. Üç yıl, evet, tam üç yıl yaşadılar burada Onlara ana gibi, kucak açtı bu oda, Burada birbirinin kollarına düştüler, Burada seviştiler, burada öpüştiler. Oda, sanki kalbinde sızlar gibi bir yara, Gücenmişti bu nankör vefâsız insanlara. Eşyalar toplanmıştı. Bitti bütün hazırlık, İstanbul yolculuğu yaklaşıyordu artık. Bir arabayla, hemen çıkıverdiler yola, Baktılar evlerine, gözleri dola dola. Süzdüler denizdeki ağ attıkları yeri, Burda geçirmişlerdi iyi, fena günleri. Burda Recep Elen'e ilk önce rastgelmışti, Aşk, ilk önce kalbini işte burda delmişti! Başlarını denize çevirmiştiler bir an, Onlara bakıyordu sanki ruhiyle Osman. İkisi bu hayâlden korkarak titrediler, «Osman, gece orada boğulmuştu!» Dediler. Bu manzara onlardan kalıyordu hep geri: Süratle koşuyordu arabanın beygiri! Kulübe, kumsal, deniz yolun dönüm yerinden, Eski hâtıralarla, kayboldu gözlerinden.

İstanbul

Pervane tam üç gündür hiç durmadan dönüyor. Güvertenin üstünden bakınca, görünüyor Sulara köpüklerin, süt gibi, beyaz izi. Yalpalarla geçtiler artık Karadenizi. Kavaklar'a gelince, göründü güzel Boğaz, Öpüyor tabiatı yaz, o şirin yüzlü yaz. Dağlarının rengi mor, yeşil, eflâun, sarı, Beykoz, Kandilli, Bebek, Anadoluhisarı. Vapur, en son hızıyla koşarak, yol alıyor, Yüksek heybetli burnu dalgalara dalıyor. Rıhtıma, biraz sonra, geldi yanaşmak demi Etrafında sandallar, durdu koskoca gemi. Denize indirildi merdiven yavaş yavaş, Yolcuları büsbütün sardı büyük bir telâş. Bir adam paketini, kâğıtlara sarıyor. Bir kadın, güvertede çocuğunu arıyor. İstanbul'u süzüyor heyecanla bir albay. Bir gemici ediyor sandalcılarla alay. Bir genç kadın tutuyor kocasının kolunu, Bir ihtiyar taşıyor güçlkle bavulunu. İnmiştiler vapurun dik merdivenlerinden, Kalbleri heyecanla çarpan Receple, Elen. «Çabuk götür!» Diyerek, bir sandala bindiler, Galata rıhtımına çıkınca sevinçle. Bu sevinç karışmıştı biraz sonra hayrete, Baktılar her yandaki telâşa harekete: Daima ses veriyor tramvaylarda çanlar, Otomobil gelirken, bir tarafa kaçanlar. İstanbul'la Galata arasında bir köprü, Üzerinde yürüyor insanlar sürü sürü. Bir polis öttürüyor yol ortasında düdüğü. Birbirine çarparak, caddede küçük büyük, Daima dolaşıyor, daima geziyordu Karınca yuvasına İstanbul benziyordu.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Yağmur

Palavracılığıyla tanınmış Mar-silyalı Marius, yağmurlu bir günde, sırsıklam olmuş bir halde caddeden geçiyordu. Bu sırada bir kahveye sığınmış olan bir arkadaşı:

— Marius!.. diye seslendi. Bu berbat havada dışarıda işin ne? Baksana yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor!

Marius dudak büktü:
— Ne yağmuru?.. Biz buna sis deriz!

Arkadaşı hayretle lâfını kesti:

— Peki, öyle ise sizde yağmur nasıl yağar?

Marius rahatlıkla cevap verdi:

— Bizde yağmur bir kere yağdı azizim, işte o zaman da Akdeniz meydana geldi!

Bilet

Biletçi, Paris - Nis arasında sefer yapan trende kontrol gezerken, kadın yolcunun biletine uzun uzun baktıktan sonra bir de yüzüne bakar:

— Madam, der, biletiniz Strasbourg için! Bu tren ise Nis'e gidiyor!

Kadın kızarır:

— Bana bakın diye haykırır, sizin makinist her zaman böyle yolunu şaşırır mı?

Üç şey

Genç kız kış sporları yapmak, daha doğru öğrenmek için Chamonix'e gitmişti. Kayak hocasına sordu:

— İlk defa kayan biri için en zor şey nedir?

— Üç zor şey vardır matmazel! Birincisi; kayaklar üzerinde muvazene temin etmek, ikincisi durmasını öğrenmek...

— Ya üçüncüsü?..

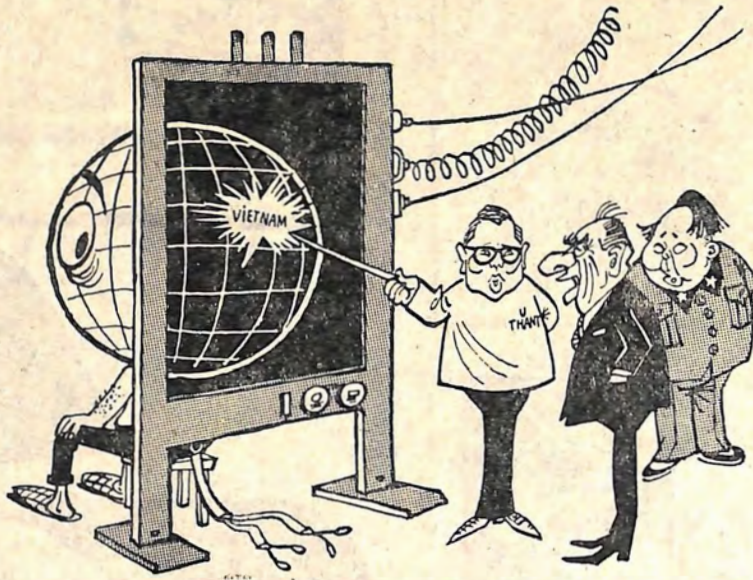
— O da kırık iyileştikten sonra tekrar yürümek!...

Örnek evlât!

Çok anlayışlı bir babaydı. Bu meziyetiyle herkesin önünde, her zaman övünür, örnek bir çocuk yetiştirdiğini iddia ederdi. Bir gün arkadaşlarının yanında öğ-

— Bana bak Marc! dedi. Senin yaşındakiler sigara içiyorlar. Bu iş gizli yapmanı istemem. Canın istiyorsa alenen içebilirsin!

— Olmaz baba, çünkü bırakılı bir yıl oluyor!

U-Thant — Ur beyinde... Ameliyatsız çıkmıyacak diye korkuyorum!...

Kitap

Kadın, kitapçı dükkânından içeri girer:

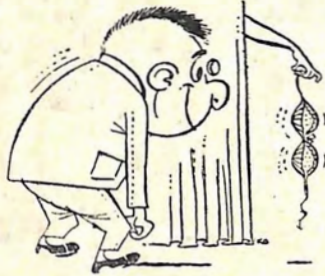
— Lütfen der, «Nasil Zayıflanır?» adlı kitabı istiyorum!

Kitapçı ellerini oğuşturur:

— Ne yazık ki madam, elimizde hiç mevcudu kalmadı! Onun yerine «Nasil Şişmanlanır?» adlı kitabı versem!...

— Siz benimle alay mı ediyorsunuz? diye hiddetlenir kadın.

— Rica ederim madam! Bunda kızacak bir şey yok. Kitapta yazılanların aksini yaparsınız, olur biter!...

Yazısız

Amerikalılar

İki kadın çene çalıyorlardı. Birden konu Amerikalıların masaya ayaklarını dayama huylarına geldi:

— Şu Amerikalılar her nedense ayaklarını kaldırıp masanın üstüne koymağa pek meraklı oluyorlar.

— Ben baylıyorum bu huylarına...

— Ne? Kocan böyle otursa razı olur muydun?

— Tabii! Yapmasa bile ben tavsiye eder, eninde sonunda onu öyle oturturdum!

— Ben bunu hiç de güzel bulmuyorum!

— Görtünüş öyle olabilir ama, bir de cebinden dökülecek paraları düşün!...

Miras

İki fakir kardeş meşhur ihtiyar Baron Rothschild'den her ay 2000 frank alıyorlardı. Bir gün kardeşlerden biri öldü. Öteki maaş günü Baron'a gitti. Kolunda, matem işareti olan siyah bir bant taşıyordu.

Baron ölümünden duyduğu üzüntüyü alelusul bildirdi ve bin franklık bir bantnotu bekleyen adama uzattı. Ama adam çıkıp gitmedi, beklemeye devam etti. Baron şaşırmıştı. Ne bekliyorsun? der gibi yüzüne baktı, adam:

— Kardeşimin hakkını da istiyorum!

Deyince Baron:

— Ama o öldü!...

— Öyleyse mirası ne oldu Baron hazretleri?...

Gel barışalım!..

Kutsal bayramlarıydı. Michel ile Joseph sokakta karşılaşınca esnelerdir onları dargın tutan olayı unuttular ve barıştılar. Âdet olduğu üzere birbirlerine iyi dileklerde bulundular:

— Michel azizim, sana hayatta sıhhat ve saadet dilerim!

— Joseph azizim, benim için düşündüklerini senin için diliyorum...

— Bana bak Michel gene başlamıyalın...

Dört elle..

«İhtiyarlara Yardım» Cemiyetinin iki üyesi Baron'un salonunda içeri alınmalarını beklerken kulaklarına ikisi tarafından dört elle çalınan bir piyano eserinin çok bilinen nağmeleri çarpar.

Adamlardan biri aralık kapıya gözünü uydurup içeriyi süzdükten sonra, arkadaşına döner:

— Burada boşuna vakit kaybetmiyelim! İçeri çok kalabalık. Baksana bir piyanoda iki kişi çalıyor!...

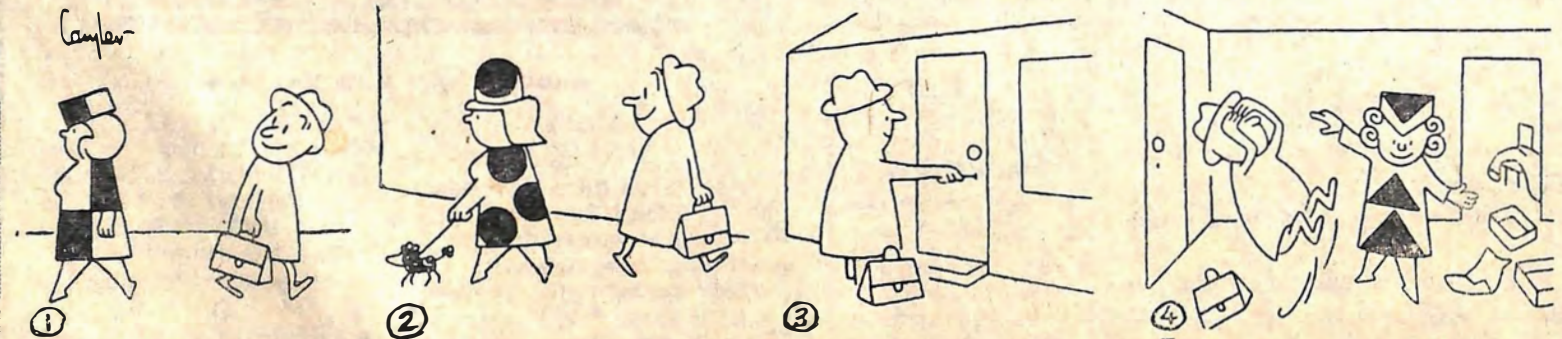
Mumlar

Cuma gecesi Reb Menahem'in karısı âdet olduğu üzere iki mumu yaktı ve aşkla dua okumağa başladı:

Reb Menahem içini çekti, kendi kendine mırıldandı:

— Mumlara dua okuyorsun, bana da lânet okuyorsun durmadan...

— Merak etme, sen de onlar gibi yandığın zaman, sana da dua okurum!...

Bir moda hikâyesi!

Sarı olmasın?

Genç kadın, iç çamaşırları satan bir dükkâna girmişti. Satıcı kız, bir ara müşterisine döndü: — Hanımefendi, dedi, işinize karışmak gibi olmasın ama, sizin sarı renk iç çamaşırı almayın.. Kocanız bu renkten hiç hoşlanmıyor!

İmkân yok!..

Madam Pampelmuse, banyo odasına giren uşağa:

— «Neden kapıyı vurmadan giriyorsun?... Ya daha giyinmemiş olsaydım?»

Diye çıkışınca, uşak boynunu büküp:

— «Buna imkân yok madam..» diye cevap verdi. «Kapının deliğinden, giyindiğinizi gördükten sonra içeri girdim!»

Parker **SUPER Quink**

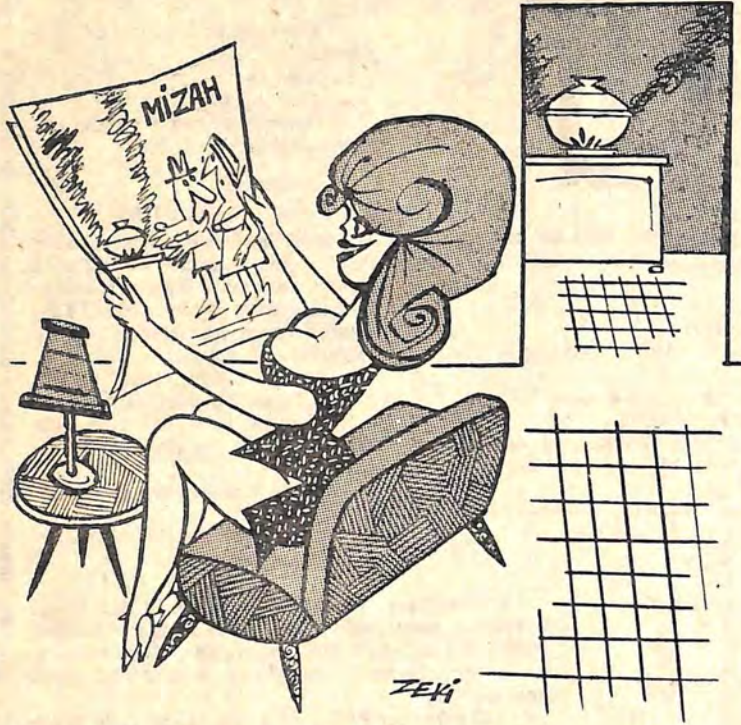

YIKANIR MAVİ

lekeleri kolayca çıkan mürekkep

(İlâncılık : 6826 — 284)

— Kih kih kih... Ne komik karikatür!

Seks kraliçesi

«Playboy» mecmuasının foto muhabiri, seks kraliçesi seçilen Miss Mabel'i evinde ziyaret etmişti.

Foto muhabiri bir ara:

— Miss Mabel, dedi, müsaade ederseniz birkaç çıplak pozunuzu çekeyim... Yalnız boynunuza kırmızı bir kolye takın lütfen.

Seks kraliçesi şuh bir kahkaha attıktan sonra:

— «Maalesef bu arzunuzu yerine getiremeyeceğim..» diye cevap verdi. «Kırmızı kolyem yok çünkü!»

Bedava iş!

Ansızın odaya giren müdür, sekreter kızı öpen memura:

— «Sana bu iş için mi para veriyorum?»

Diye çıkışınca, memur hiç istifini bozmadan şöyle cevap verdi:

— Hayır efendim, bu işi bedava yapıyorum!

BASIN İLAN KURUMU
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdür'Ük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın : 23512 — 283)

Akbaba

* Haftalık Siyasi Mizah Me muası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 25 lira,
iç sayfalar 40 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiati : 100 kuruştur.

CEYMİS BONT

(12)

SUÇLU KİM?

ELLER YUKARI!

MASKELİ ADAM HİÇ ORALI OLMAZ...

BONT ANCAK KAFAYI ATTIKTAN SONRA BUNUN BİR SİNEMA AFİSİ OLDUĞUNU ÇAKAR.

BONT KAPIDAN GİRİNCE, KARŞISINA YÜZÜ MASKELİ, ELİ BİÇAKLI BİRİ ÇIKAR.

BUNUN ÜZERİNE BONT, DÜŞMANININ MİDESİNE MEŞHUR KAFALARINDAN BİRİNİ OTURTUR...

HIZINI ALAMAYAN BONT, TİKİ AFİSİ BİRDEN DELER ÇIKAR.

KAFA ATIP AFİSE GECEĞİM HİÇ AKLI MA GELMEZDİ...

SOFYA LOREN'İ BU HALE SOKTUGUN İÇİN SUÇLUSUN!

ASIL SEN SUÇLUSUN!

HERŞEY AÇIKÇA MEYDANDA... BU İŞTE SEN SUÇLUSUN!

ARTİSTLER ACIYORSA BENİM SUÇUM NE?..

RESSAM AFİSLERİNTİ AÇIK ÇİZDİĞİ İÇİN SUÇLANDIĞINI SANAR.

RESSAM GÜRÜLTÜYÜ DUYUNCA KOŞARAK GELİR HEMEN.

BONT'UN SESİ ÇOK BOĞUK ÇIKAR BU DURUMDA.

OTOMOBİLİN ÜSTÜNDEKİ MERDİVENE BİR GÖZ ATAN BONT, MESELEYİ ÇAKAR HEMEN.....

SUÇLUSUN... ÇÜNKÜ VİDAN EKSİK!

BİR DE HAKARET Mİ EDİYORSUN?..

SİMDİ SANA, HABERİN OLMADAN NASIL SUÇ İŞLEDİĞİNİ GÖSTERECEĞİM!

TAMAM... VİRAJİ DÖNÜNCE MERDİVEN DE DÖNÜYOR!

EKSİK OLAN MERDİVENİN VİDASIDIR. BONT BUNUN TEKNİK YÖNDEN AÇIKLAMASINI YAPAR.

BONT RESSAMIN SUÇUNU BİR DENEYLE İSBAT ETMEK İSTER...

BU SIRADA ÖNLERİNE ALMAN HÜSNÜ ÇIKAR. BONT HEMEN BAĞIRIR...

DUVUR... FREN YAP!

YUKARDAKİ SEMADA BİR EKSİK VİDASI OLAN MERDİVENİN BASIBOS HAREKETLERİ GÖSTERİLMEKTEDİR. HER ÇARŞAMBA SİNEMA AFİSLERİNİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN YOLA ÇIKAN HAMZA BOYAR BU OLAYLARA SEBEP OLMUŞTUR

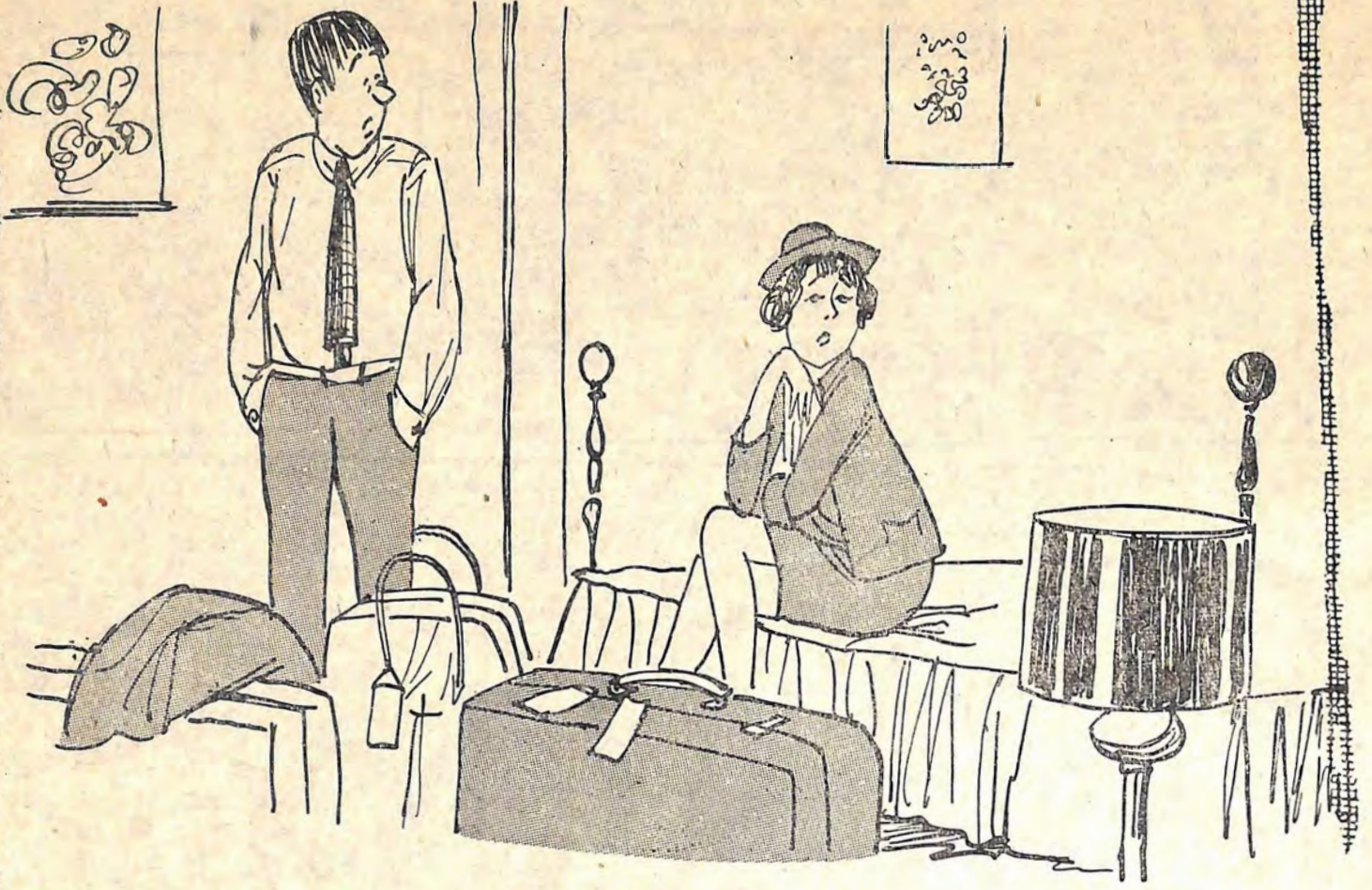
BİR DE UTANMADAN BENDEN VE PEK SAYGIDEGER MÜŞTERİLERİMDEN ŞÜPHELENMİŞTİNİZ...

BÜTÜN SUÇ VİDADA İMİŞ...

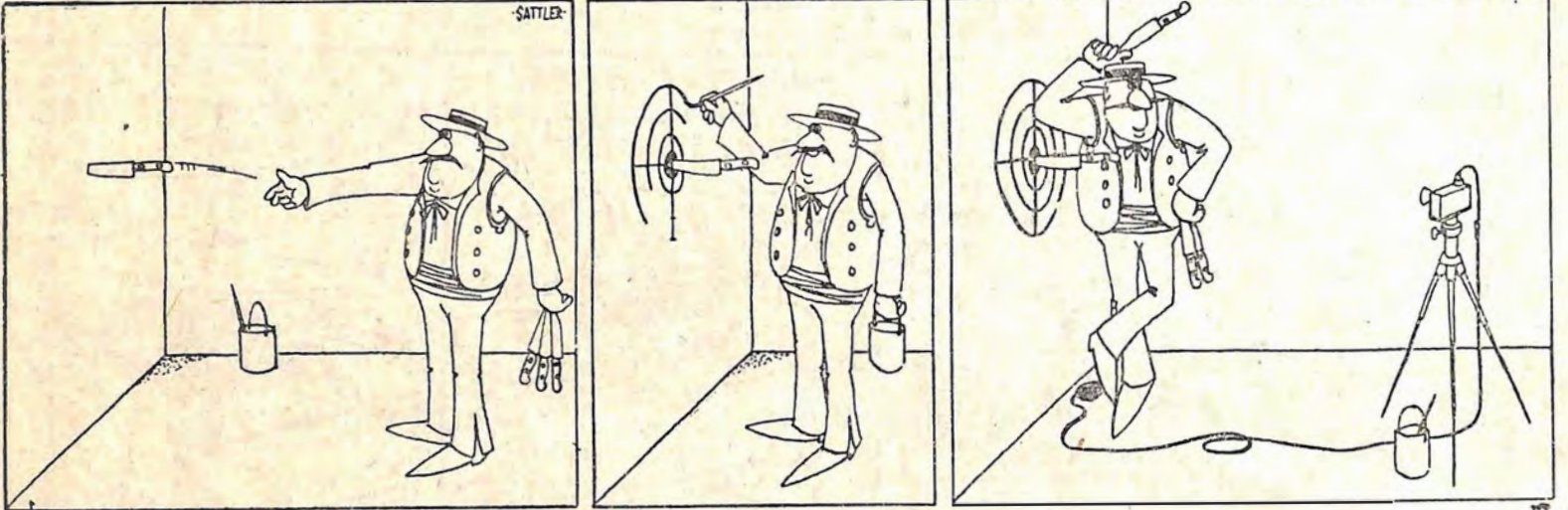
VİDA DEYİP TE GEÇMEMELİ... YAAA!..

D AKŞAM SÜRMELİ SUÇSUZLARIN SEREFİNE BİR KOKTEYL VERİR...

BÖYLECE KİMSENİN SUÇLU OLMADIĞI İŞBÜ "SUÇLU KİM?", MACERASI DA MUTLU BİR ŞEKİLDE SON BULUR!

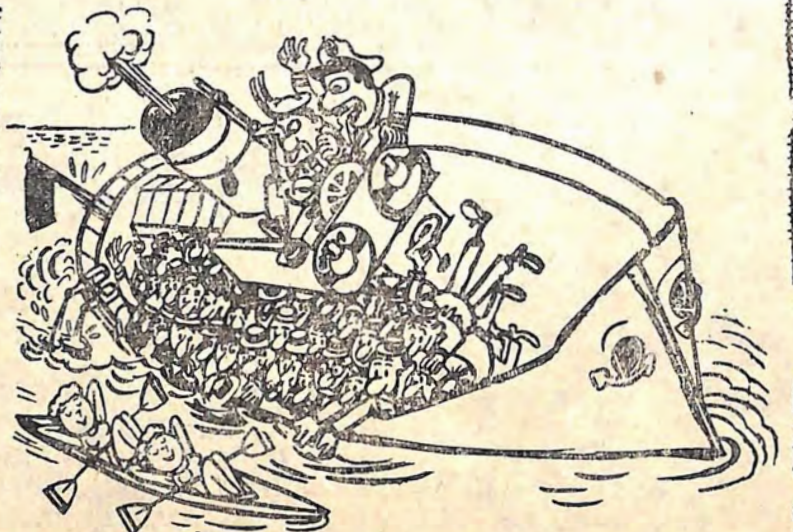
-GALİBA CANIM SIKILACAK EVDE... HAYDİ BİR BALAYI SEYAHATİ DAHA YAPALIM!

YAZISIZ

YAZISIZ

-TÖVBELER OLSUN... BİR DAHA VAPURU-
MA BEKAR YOLCU ALMAYACAĞIM!

Kışlık kumaşlar arasında
zirvedeki isim:

Beylerbeyi
Altinyıldız

1967 kış mevsimi için hazırlanan
yeni desenler piyasaya arz edilmiştir.

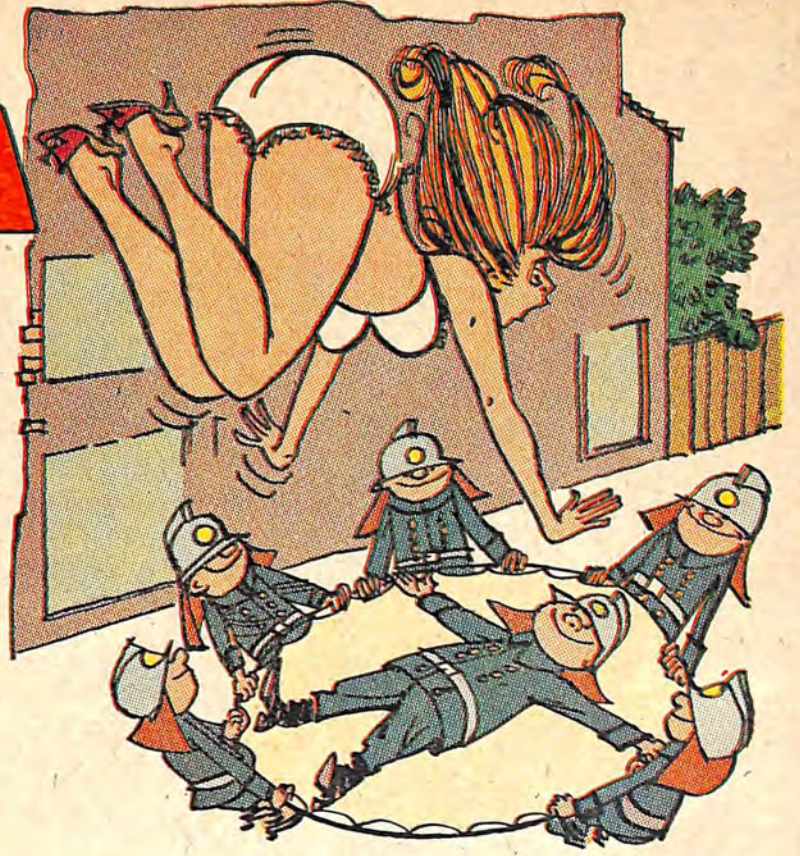
Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

AKLAK

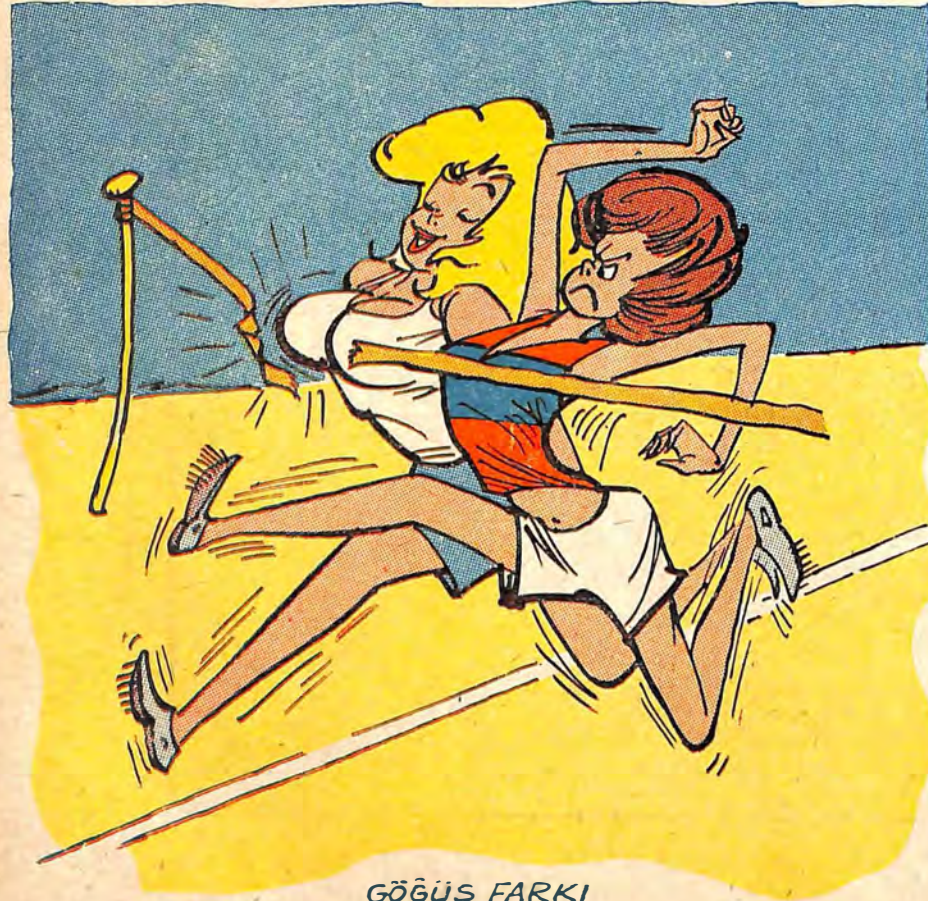
- NİKÂH DAİRESİNDEN ÇIKARKEN BİR
YANLIŞLIK MI OLDU ACABA? -

YAZISIZ

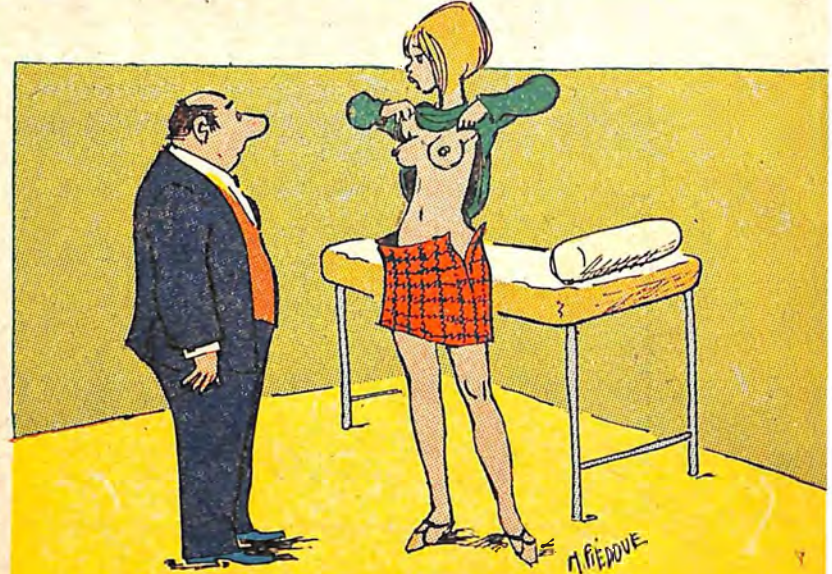
- NİYE SİYAH GÖZLÜK TAKIYORSUN?
- SANA BAKARKEN GÖZLERİM KAMAŞIYOR!

GÖĞÜS FARKI

DAMAT - MESUT MUSUN SEVGİLİM?
GELİN - BAKALIM, YARIN SABAH SÖYLERİM!

- NEZLE GÖĞÜSÜME İNDİ DOKTOR...
- ELBET İNER, İKİ KARTOPU VAR!